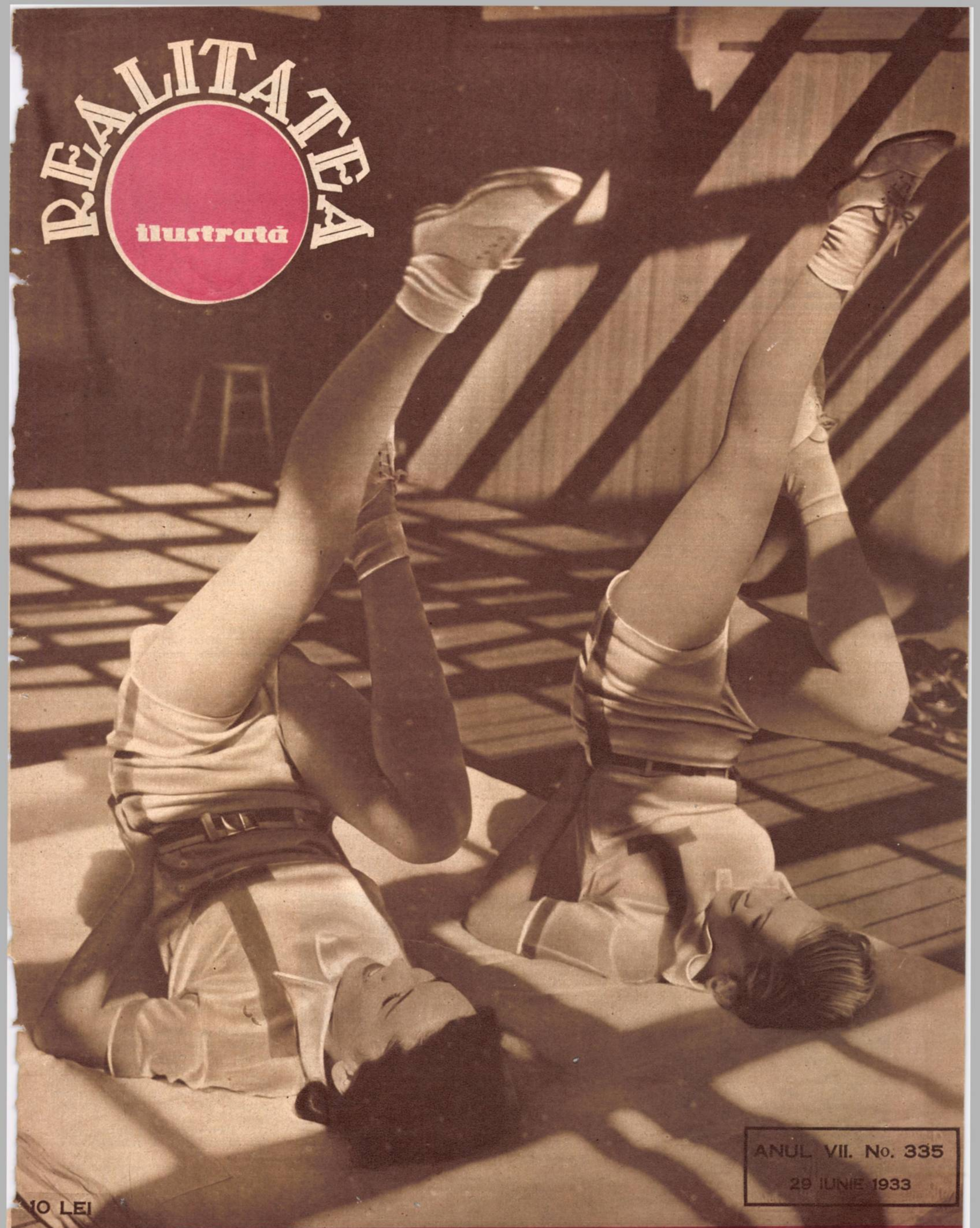

in vacanță

O ȘCOALĂ fără vacanță

Există în București o școală de fete, cari muncesc toată vara la câmp, învățând horticultura și gospodăria.

Fetele făcând mușuroaie pentru tufele de căpșuni

CÂND m'am dus să vizitez, pentru prima dată, astă primăvară, Școala de Horticultură și de fermiere, dela Grozăvești, m'a primit o fetiță ca de opt ani, care plângea amarnic, la colțul clădirei principale.

— N'au vrut să-mi dea și mie o cásma! — îmi spuse ea printre lăcrămi și luându-mă de mână mă duse, suspinând, în dosul casei, să-mi arate nedreptatea ce i s'a făcut

Văzui acolo un număr de domnișoare în uniformă, elevele mari ale școlii, care săpau un teren.

— Pentru muncile mai grele, angajăm deobiceiu, bărbați — îmi spuse directoarea, d-na Elena Dimitriu — dar pentru că e vorba de o peluză de înfrumusețare, au ținut fetele să o sape ele singure... Ia te uită la asta cum plânge... E din secția claselor primare, copile, care se pun numai la treburi foarte ușoare...

— Haide, ia și tu grebla asta și dă prin bulgări, pe acolo...".

Fetița începu să râdă printre lăcrămi, fericită că i se dăduse și ei o însărcinare atât de importantă.

IN PLINĂ ACTIVITATE

Un alt grup de fete le-am găst în serele de flori, sere acoperite cu geamuri, unde erau răsadnițe de diferite flori, apoi castraveți, pătlăgele roșii, vinete, ardei grași...

Alte fete lucrau la niște mușuroae de căpșuni, cu greblele, iar unele le-am găsit la „școala de pomi".

— De la răsadnițe toate plantele ástea mici vin plantate pe terenul școlii, pe care ni l-a dat Primăria, și care are o întindere de 23 hectare

„Avem plantați pomi de ornament, pomi fructiferi: caiși, pruni, meri, peri, vișini, persici.

„Facem cultură de sparanghel, varză, conopide, ciapă, cartofi.

„Avem și o vie, unde se cultivă anumite varietăți, ce convin Bucureștilor... Apoi sfeclă, plante furagere, etc.

„La fiecare parcelă cultivată sunt tabele, cu denumirile botanice științifice și cele populare.

O fetiță veni în goana mare, aducând în brațe un purceluș, care ținea un pai în gură:

— Se schimbă vremea! — începu ea să strige — Uitați-vă, doamnă, purcelușul ține un pai în gură"

— Aveți și porci aci? — am întrebat.

— Sunt câteva animale de fermă: vaci, porci, cai... Elevele învață cultivarea florilor, legumelor și în acelaș timp modul de îngrijire a animalelor, de care are nevoe o fermă.

PRINTRE PICĂTURI EXAMENE TEORETICE

Zilele trecute am făcut o nouă vizită acestei școli, atât de harnică, și am găsit o activitate de altă natură: se țineau examenele teoretice, în prezența unui reprezentant al Ministerului instrucției, d. Inspector Cociu.

Școala are un curs primar, pentru copii sub zece ani și un alt curs pentru fermiere, care însă au obligația de a urma și cursuri teoretice de botanică, zoologie, geologie, fizică, chimie, meteorologie, apoi istorie, geografie, aritmetică, contabilitate și ca specializări profesionale: pomicultura, zootechnia, floricultura și legumicultura.

Se mai predă și religia.

Programa analitică de studii a fost întocmită de Ministerul de agricultură și este predată de un corp didactic compus din profesori și profesoare.

Am sosit la școală în momentul, când tocmai se terminaseră examenele, cari au durat câteva zile.

— Vrea să zică acum, vacanța!" — am spus.

— Da de unde! Deabea acum începe adevărata campanie de lucru la noi...

„Lucrăm intens toată vara!

„Zilele acestea, chiar în timpul examenelor, a trebuit să avem mare grijă de viermii noștri de mătasă."

In timpul, când vorbeam cu d-na directoare, fetele eșind din clasă, de la examen, alergară imediat, unele la un grup de duzi, pomi de la care culegeau frunzele; altele o sbughiră în sala viermilor de mătasă.

— N'ai idee, domnule redactor, cât înghit aceste omizi... E ceva nemaipomenit! Toată ziua strângem frunze pentru dânsele și când te uiți, nu mai au nimic....

„Dar cu cât sunt mai bine hrănite se fac mai mari și este și gogoașa de mătase mai mare.

„Semințile" de viermi sunt mărunte ca boabele de mac. Larvele es mici de tot, ca niște furnici. Trebue să le așezăm pe un fel de paturi speciale, unde le dăm frunze de dud.

„Când se măresc, omizile ajung groase cât un deget și lungi până peste opt centimetri..."

Mi s'au arătat „paturile", niște grătare de sârmă, acoperite cu hârtie și așternute deasupra cu frunze, printre cari foiau viermii de mătase.

— Cum se curăță paturile de cozile frunzelor și excrementele omizilor?...

— Se pun deasupra niște hârtii cu găuri, prin cari poate trece omida. Animalul are tendința de a se urca mereu în sus, astfel că toate omizile es, prin găuri, urcându-se

Elevele ocupându-se cu îngrijirea răsadurilor acoperite, din grădină

deasupra hârtiei. Sunt apoi ridicate, foarte uşor cu hârtia găurită, prin care au trecut. Patul e curăţat, se pun alte frunze şi apoi se dă drumul omizilor, ca să devoreze noua mâncare pregătită.

Omida se desvoltă complect în şase săptămâni. *Pentru o cutiuţă cu o sută de grame de seminţe de omidă, este nevoe de 280 metri pătraţi paturi!*

Ţăranii cultivă omizile şi sub laviţa, unde dorm, îngrămădite unele peste altele. Dar este mai bine, când au spaţiu. Ţăranii pun şi coceni de porumb...

După ce s'a format gogoaşa,

La sădirea pomilor

se pune în apă clocotită şi se scoate mătasa. Se lasă numai câteva gogoaşe, pentru desvoltarea fluturelui. Acesta depune mai târziu sămânţa misterioasă, ce dă naştere micului vermişor atât de deosebit, ca formă, de părinţii lui cu aripi colorate, a căror poetică existenţă, se continuă sburând din floare în floare, pe când copilul lor, târâtoarea omidă, fabrică cu modestie mătasa, menită să încânte ochiul omului.

CUM SE INTREŢINE ŞCOALA?

Am avut o convorbire cu d-na Alexandrina Cantacuzino, presidenta comitetului şcolii, din care fac parte: d-na General Dr. Vereanu, d-na Colonel Gogulescu, d-na General Stângaciu, d-na inginer Dimescu, domnişoara Fălcoianu, d-na Zefira Colonel Voiculescu, d-na amiral Irimescu şi d-na Ghiţulescu Millea.

Toate aceste doamne îşi dau toată osteneala pentru a asigura buna funcţionare a şcolii.

— Am avut şi vânzare în oraş, destul de importantă" — îmi spune d-na Alexandrina Cantacuzino, care mi-a acordat această convorbire.

„In anul 1931 am vândut legume pentru 285 mii lei. In anul 1932 — din cauza scăderii preţurilor —am încasat numai 185 mii lei.

„Am avut şi o subvenţie din partea prefecturei judeţului Ilfov, de 300 mii lei în 1931 şi de 75 mii lei în 1932. Acum ni s'a tăiat subvenţia judeţului...

„Din sumele de mai sus s'au întreţinut elevele cu hrana, îmbrăcăminte, combustibil, lumină, cărţi, s'a achitat corpul profesoral, personalul inferior al şcolii şi toată cheltuiala cu nutreţul animalelor, etc. In plus am mai făcut în acest an o instalaţie de bae (care lipsea), am introdus lumina electrică la sere şi am adus unele reparaţii la calorifere.

„Numai încălzirea caloriferului — care merge şi la sere — costă o avere.

„S'au adus îmbunătăţiri şi pe moşie...

„Totul însă a fost făcut cu socoteală, astfel că mă mândresc — mi-a spus d-na Cantacuzino — că nu suntem nimic datori!"

CUM SE PRIMESC ELEVELE?

Până acum se primeau orice eleve.

Anul acesta se vor primi numai copile de invalizi, sau orfane de războiu. Inscrierile se fac de pe acum.

Este curs şi de patru clase primare. Absolventele a patru clase primare sunt primite deadreptul în şcoala de horticultură şi fermiere.

Scopul şcolii este — mi-a spus d-na Cantacauzino — ca fetele să devie bune gospodine, să nu mai alerge după slujbe plătite de stat, ci să aducă o ridicare a nivelului gospodăriilor săteşti şi în genere a vieţii rurale.

Elevele învaţă în şcoală şi bucătăria, conservarea fructelor... apoi noţiuni de igienă, astfel ca să fie pe deplin pregătite pentru viaţa practică.

Multe ferme, dela ţară, au început să se adreseze şcolii, cerând să li se recomande absolvente.

CHESTIA TAXEI

Nu este decât o unică taxă de intrare de o mie de lei. Alte taxe nu mai sunt. Eleva are obligaţia, numai, să-şi aducă rufăria de corp şi de pat.

Incolo nu se mai plăteşte nimic, nici o taxă, în cursul anilor, cât durează studiile. Şcoala dă elevelor: îmbrăcăminte, masă, adăpost şi tot ce le trebue.

— Şi nu aveţi nici o vacanţă? — am mai insistat întrebând.

— Nu putem avea vacanţă vara, când campania de lucru este în toiu.

„In fiecare zi fetele se pot odihni între orele 12—3 p. m. Le obligăm chiar să se culce pe paturi, fie că dorm, sau nu...

„Apoi prin rotaţie, se dă elevelor o vacanţă de trei săptămâni, de Paşti şi de Crăciun".

Ceeace n'am descris în articolul nostru, cetitorii pot vedea în sugestivele fotografii, cari însoţesc aceste rânduri.

ALEX. F. MIHAIL

O întâmplare adevărată

dar mai prodigioasă decât produsul celei mai aprinse fantezii

Un ofiţer de marină japonez, se îndrăgosteşte de o geishă şi o scoate din tristul cartier Yoshiwara. Acest roman japonez trăit, este desigur cea mai extraordinară întâmplare a timpurilor moderne. căci tânărul locotenent a devenit primul amiral al flotei japoneze şi unul dintre cei mai de vază oameni, în răsboiul actual.

„Sunt umilul răspuns la rugăciunea d-tale".

Tânărul şi frumosul ofiţer de marină se înclină cu aceste cuvinte, înaintea femeei pe care o cunoscuse ca pe o curtezană — înaintea unei femei cu care ar fi putut petrece oricine, plătind o anumită sumă, întocmai cum plătise şi el spre a o vedea.

„O, dumneata erai!" exclamă ea şi zâmbetul silit — cu care o geishă rutinată îşi înfloreşte faţa spre a-şi captiva clientul — dispăru, înecat în lacrimi de ruşine. Acesta fu începutul celui mai senzaţional roman din viaţa Japoniei moderne, şi poate din întreaga lume, dela Pericle şi Aspasia, faimoşii eroi ai vechei Elade.

Cei doi tineri petrecură noaptea plănuind cum să împace guvernul, pe Mikado, legile societăţei lor şi pare-se chiar pe zei. Dar probabil că aceştia din urmă n'au fost tocmai mâniaţi căci altfel, cum s'ar mai fi perindat acea serie de evenimente, atât de extraordinare?

Aventura a început într'un amurg, când Gombei Yamamoto un tânăr locotenent de marină sărac — ale cărui ambiţii i-ar fi dictat să se căsătorească cu vlăstarul unei familii bogate şi influente — trecu prin cartierul „luminilor roşii" din Tokio. Privind din întâmplare în sus, văzu o tânără fată, care sta rezemată de un stâlp, la etajul al doilea al unei case şi plângea amar, implorând zeii vechei Japonii.

Cum casele din acel cartier nu puteau fi decât de o anumită natură, tânărul înţelese că se afla în faţa unei femei ca toate celelalte, care-şi vindeau primului venit farmecele. Strămoşii săi Samurai s'ar fi răsucit în morminte, iar părinţii săi săraci, dar nobili, şi-ar fi făcut harakiri, la gândul că odrasla lor ar fi fost în stare să se căsătorească cu o femee atât de pângărită. Şi de sigur că Gombei n'avea asemenea gânduri pe atunci, dar femeea era tânără şi foarte frumoasă. Ea se ruga zeilor s'o scape din ghiarele acelui comerţ infam, ce se făcea cu tinereţea ei şi s'o dea unui singur bărbat, pe care să-l iubească şi să-l stimeze.

Gombei Yamamoto ştia că nu trebue să ceri zeilor imposibilul, dar fata părea un tablou ce simboliza „Frumuseţea Indurerată" şi priveliştea nu era de natură să-l lase nepăsător. Tânărul se opri, privi şi ascultă. Apoi adresă fetei câteva cuvinte, cu o voce scăzută şi abia îi aflase numele, când un braţ musculos o apucă, trăgând-o cu brutalitate în casă.

Locotenentul se depărtă trist şi nu se gândi să dea de veste poliţiei că o tânără fată era secfestrată şi speculată, pentru că i s'ar fi răspuns: „Ei şi ce-i cu asta?"

In Japonia, legile sunt de partea traficanţilor de carne vie, pe motivul că aceştia au cumpărat fata dela părinţii săi, cu bani ghiaţă şi că părţile contractante au semnat un pact legal, care face din fată o sclavă a cumpărătorului. In cazul că prizoniera fuge, poliţia o prinde şi o aduce în casa stăpânilor săi, cari au dreptul s'o bată şi s'o schingiuiască, drept pedeapsă pentru nesupunera ei.

In noapte, prietenii locotenentului Yamamoto, răpesc în mod romantic pe frumoasa geishă

Tip de geishă

Tânărul se întoarse spre vasul său, dar în vreme ce străbătea strâmtorile dela Tsushima, unde flota sa avea să sdrobească mai târziu forţele navale ale Rusiei, figura fetei îl urmăria mereu. Imediat ce putu să debarce, tânărul ofiţer se duse drept la casa din „Cartierul luminilor roşii", şi ceru să vadă fata. Nu exista decât o singură cale pentru a ajunge la ea. Se interesă de preţ şi-l plăti, deşi tariful era atât de urcat, încât rămânea astfel fără un ban în buzunar. Urmă apoi acea îndelungă întrevorbire, în care mila de o parte şi recunoştinţa de cealaltă, se transformă în dragoste, tânărul nu se îndoi o clipă că de aci va începe ruina carierei sale, dar simţia că trebuia să salveze fata cu orice preţ.

O singură cale legală ar fi avut pentru a face aceasta. Intrebă pe stăpânii fetei cât ar fi trebuit să plătească răscumpărarea şi i se indică un preţ ce se ridica cu mult deasupra resurselor sale şi ale prietenilor săi. Dar japonezii nu sunt oameni cari să se piardă în declamări şi emoţii teatrale, aşa că tânărul se mulţumi să remarce că preţul era cam ridicat şi că avea să se mai gândească.

Şi într'adevăr, se gândi mult la această chestiune, ajutat de câţiva prieteni devotaţi ai săi. Rezultatul acestei deliberări fu că peste câteva zile, reapăru ca amator al farmecelor lui Kasuke Tsuwawa. In calitate de eventual cumpărător al fetei, direcţiunea casei îngădui tânărului să treacă într'o cameră izolată, unde să poată fi „mai singuri". Dar în afară de singurătate, această cameră avea o fereastră ce se deschidea deasupra unei alei. La miezul nopţei, Yamamoto deschise precaut fereastra, dar nu putu vedea decât un întunerec opac şi o ploaie deasă, de sub care se ridică o şuerătură abia auzibilă. Repede şi fără un cuvânt, el cuprinse talia fetei într'un laţ de frânghie de mătase şi-i dădu drumul pe fereastră. Când ajunse jos, fu luată în primire de câţiva indivizi cari se depărtară cu ea, în vreme ce tânărul ofiţer o urma pe aceiaş cale.

E adevărat că isbutise să-şi părăsească închisoarea, dar asta însemna foarte puţin, pentrucă Yoshiwara, sau cartierul „luminilor roşii" e întotdeauna patrulat cu stricteţă de poliţie, care nu permite geishelor să treacă în oraş fără-o autorizaţie specială, cerută şi semnată de stăpânii săi. Dar indivizii cari o aşteptaseră la capătul frânghiei, erau fratele cel mare al lui Ya-

mamoto şi alţi câţiva tineri ofiţeri de marină, cari aduseseră cu ei o uniformă completă de cadet, dela academia navală. Deghizată astfel şi cu fardul şters de pe obraji şi buze, fata trecu neobservată de poliţie.

Dispariţia fu descoperită abia în dimineaţa următoare. Dar cu toate că fata era ascunsă, salvatorul său era cunoscut, aşa că nu se putea să scape de mâna legei, care fu pusă pe urmele lor, de către proprietarii casei.

Dar în vreme ce poliţia-şi făcea cercetările, ziarele din Tokio începură a se ocupa de această afacere, luând „povestea" d'a capo şi arătând cititorilor lor cum un pescar din Niigata, având nevoie de parale pentru a-şi procura plăşi noi, vânduse pe cea mai tânără şi cea mai drăguţă dintre fetele sale unui restaurator. Dar în afară de această primă investiţie, cumpărătorul cheltuise sume considerabile, pentru a da lui Kasuke educaţia necesară profesiunei de geishă, care constă în lecţii de dans şi canto, şi într'o cizelare a manierelor ce merge până acolo încât, după o perioadă de un an sau doi, geisha se poate prezenta în orice societate, oricât de aleasă, oferind o tovărăşie cu mult mai intersantă decât a multora din doamnele elitei japoneze.

Pentru toate acestea, cumpărătorul avea dreptul la banii pe cari îi avansase, plus dobânzile lor, şi la un profit rezonabil, dar în calea lui se ridicase un tânăr ofiţer de marină care-i furase fata. Tânărul era vlăstarul unei familii nobile, dar scăpătate. N'avea bani ca s'o cumpere, dar doria s'o ia în căsătorie şi pentru a face aceasta, trebuia să-şi da demisia din marină şi să renunţe la cariera sa.

Publicul fu însă de părere că un asemenea sacrificiu plătia destul de scump capriciul şi câţiva din cei mai buni clienţi ai casei sfătuiră pe stăpân să dea fetei libertatea. Dar ceilalţi patroni ai caselor similare interveniră, susţinând că aceasta ar fi creeat un precedent, care avea să-i ruineze pe toţi şi că din moment ce ţara întreagă se ocupa de acest caz, trebuia să dea un exemplu cât mai drastic, lăsând legea să-şi urmeze cursul. După câteva zile, patronul fetei se pomeni cu o delegaţie de ofiţeri de marină. Discuţia fu politicoasă, aşa cum sunt de obiceiu discuţiile japonezilor, şi fără ameninţări, pentrucă ameninţările implică o mare doză de mojicie, se făcură aluzii străvezii la o nenorocire care s'ar fi putut abate asupra patronului aşa că acesta decise în cele din urmă să renunţe la urmărire.

Tânărul Yamamoto ieşi din ascunzătoare şi se căsători cu Geisha sa, dar cum ambii renunţaseră la veniturile lor, din ce aveau să trăiască? Se întâmplă însă ceva ciudat.

Yamamoto se pomeni o celebritate, cu milioane de binevoitori. Intr'o asemenea situaţie, un bărbat ar avea ocazia să se ridice foarte sus în viaţa politică, cu condiţia să posede o anumită abilitate cu greu de găsit la ofiţerii de marină. Tocmai această lipsă l-a făcut pe amiralul George Dewey care-a scufundat flota spaniolă la Manila, să-şi piardă situaţia atunci când ar fi putut deveni preşedinte al Statelor Unite.

Tânărul Yamamoto, leal şi cinstit, dar stângaciu, era şi el lipsit de însuşirile omului politic; soţia sa îi veni însă într'ajutor. Graţie carierei şi educaţiei sale de geishă, ajunsese să cunoască bine firea omenească şi asta o punea în măsură de-a da soţului său preţioase sfaturi asupra atitudinilor pe care trebuia să le ia, faţă de diferitele persoane, cu care viaţa-l punea în contact. Instinctul ei nu da niciodată greş; datorită acestei femei, romanticul şi timidul tânăr care e astăzi Amiralul Gombei Yamamoto a făcut în scurtă vreme o carieră politică atât de strălucită, încât ocupă astăzi în imperiul nipon un loc care-l situează imediat după primul sfetnic al Mikado-ului.

Cu o modestie demnă de admirat, ea s'a ţinut mereu în umbră — deşi situaţia soţului său îi da dreptul să ocupe un loc de frunte la curte, — lăsând altor femei inferioare intelectualiceşte şi uneori chiar moralmente, iluzia superiorităţei.

Nici o femee n'a fost în stare să realizeze vreodată o viaţă maritală mai fericită. Fiicele ei au făcut partide strălucite. Printre ginerii săi se află și amiralul Takarabs, fost ministru al marinei şi unul dintre cei mai influenţi oameni ai ţinutului. Fiul său e Comandantul Kiyoschi Yamamoto, un viteaz ofiţer de marină foarte admirat de tineretul japonez şi care promite să facă o carieră strălucită.

Anul acesta, pe la începutul lui Mai, contesa a murit în vârstă de 73 de ani, lăsând 30 de nepoţi. Intreaga naţiune japoneză a luat parte la funeraliile acestei femei, a cărei viaţă a început, fără vina ei, în condiţiuni atât de deplorabile.

Povestea ei eclipsează mult pe cea a Cenuşăresei. Deşi ambele au fost la început fete sărace, eroina noastră, — spre deosebire de Cenuşerasa, — purta stigmatul ruşinei şi n'avea de naşă o zână făcătoare de minuni.

Cariera acestei extraordinare femei a avut o puternică influenţă asupra nenorocitei clase de femei, din care s'a ridicat. Pe baza acestui exemplu, Liga Patrioatelor Japoneze speră să poate obţine proclamarea unei legi care să elibereze poporul nefericitelor „sclave".

Va fi un simplu edict, dând acestor fete privilegiul, de care se bucură toţi supuşii Mikadoului şi anume, dreptul de-a se deplasa dela un colţ la altul al imperiului, oricând le-ar plăcea.

Urmarea acestei legi ar fi că fetele şi-ar putea părăsi stăpânii, întorcându-se la părinţii lor, ceeace ar pune capăt abominabilelor vânzări de care am vorbit. In legiunile geishelor n'ar mai rămânea în acest caz decât voluntarele vieţei de ruşine pe care o duc — femei prea leneşe sau prea proaste spre a-şi câştiga viaţa în mod onest.

Dacă povestea Contesei Yamamoto e astăzi excepţională, ea n'a fost deloc rară în vechime, când mulţi dintre bărbaţii de frunte ai Japoniei se căsătoriau cu curtezane, sau se ridicau cu ajutorul acestor femei, care au jucat un rol foarte important în viaţa socială a acestei ţări. Chiar câţiva din bărbaţii cari au pus bazele Japoniei moderne, sunt căsătoriţi cu foste curtezane. Astfel a fost Marchizul Kaoru Inouye; apoi prinţul Hirobumi Ito, care-a scris Constituţia Japoneză, şi care a fost prim-ministru în mai multe rânduri; prinţul Aritomo Yamagata, care a organizat armata modernă a Japoniei şi prinţul Taro Katsura, dictator, şi unul din cei mai mari oameni de stat.

Toţi aceştia s'au căsătorit tineri şi niciunul nu contestă că soţiile lor au contribuit în mare parte la ridicarea lor. Astăzi însă, foate puţini din oamenii de stat ai Japoniei mai sunt căsătoriţi cu curtezane, căci Japonia occidentalizată, are acum noi concepţii de morală.

V. R.

Participaţi la excursiile „Realităţii Ilustrate"

Duminică 2 Iulie crt: Bucureşti-Constanţa-Mamaia 295 lei
Bucureşti-Rusciuk şi cu vaporul la Turtucaia-Olteniţa, 240 lei
Bucureşti-Sinaia, 235 lei
Amănunte la „Realitatea Ilustrată", Telefon 359|99.
Excursiile fiind exclusiv pentru cititori, nu se primesc decât în baza Cuponului publicat în pag. 32.

Numărul viitor al „Realităţii Ilustrate". va fi consacrat problemelor transcedentale. O senzaţională experienţă de clar-viziune. Jean Bart, de dincolo de mormânt, scrie un articol.

FILATELIE

O nouă serie oficială de cărţi poştale ilustrate ale poştei ungare

Poşta ungară a pus în circulaţie o nouă serie oficială de cărţi poştale ilustrate. Această serie cuprinde 16 cărţi poştale a 16 fileri, cu preţ de vânzare de 17 fileri.

Textul explicativ al fotografiilor este dat în ungureşte, franţuzeşte şi în Esperanto.

Filateliştii îşi pot procura noua serie la preţul tarifar plus o taxă de 5% prin Oficiul regal ungar pentru uzul de mărci poştale, Budapesta 114.

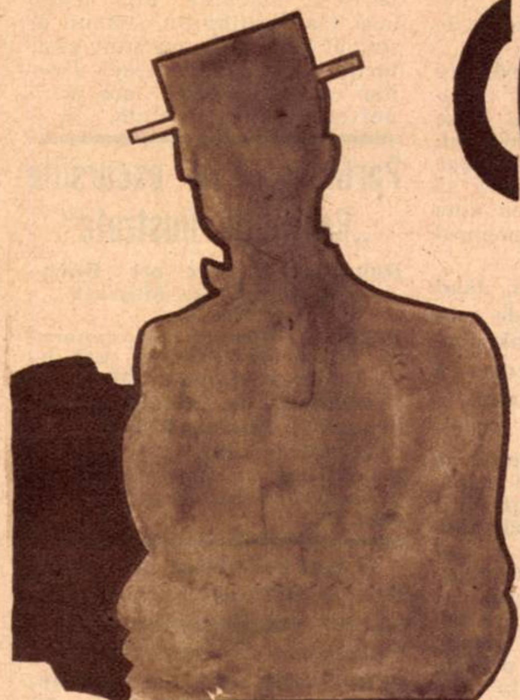
CONCURS de SILUETE

DESIGUR că fiecare cititor va participa cu interes la concursul original pe care-l prezentăm astăzi. E vorba de a recunoaşte personalităţile a căror siluete le publicăm în această pagină. Fiecare din portrete are o trăsătură caracteristică şi cu ajutorul ei, participanţii vor putea fi puşi pe calea bună. Astfel priviţi poza acestei regine străine şi felul de a purta pălăria a acestui artist francez... Dar nu voim să spunem prea mult... Aceste câteva schiţe ascund personalităţi politice, artişti, conducători de popoare, etc. Lectorii noştri să-i ghicească! Puţină străduinţă şi ne veţi putea trimite soluţiile. Vom acorda premii frumoase spre a recompensa eforturile.

Spre a participa la tragerea premiilor, soluţiunile vor trebui să fie însoţite de bonul pe care-l publicăm în pag. 32 a numărului de faţă şi a numărului viitor, şi să ne fie trimise cel mai târziu până la 15 Iulie a. c. Pe plic se va scrie „Concursul de siluet''
cursul de siluete".

PREMIILE

PREMIUL I Lei 1.000 în numerar.
PREMIUL II 2 sticle de şampanie.
PREMIUL III 1 pudrieră elegantă.
PREMIUL IV-VI cărţi în valoare de 100 lei din editura „Adevĕrul".

NO. 1

NO. 3

NO. 8

NO. 2

NO. 7

NO. 5

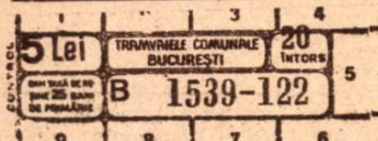

NO. 6

NO. 4

Câştigătorii premiilor pentru biletele de tramvay

Câştigătorii premiilor de câte 500 lei pentru biletele de tramvay, devin din ce în ce mai numeroşi.

Copilaşii *Dudi şi Icu Spitzer*, din calea Văcăreşti 132, au colecţionat biletele părinţilor şi norocul i-a făcut să câştige 500 lei cu biletul No. B. 1539-122.

D. Mihail Constantin Neagu tâmplar din Bucureşti, suburbia Plumbuita, str. Vlad Ţepeş 57, controlându-şi biletele, a găsit şi dânsul un bilet câştigător şi şi-a încasat premiul chiar a doua zi.

Deasemenea a mai câştigat 500 lei şi d. Ioan Pendes din str. Pieptănari 7.

Iar seria câştigătorilor continuă! Nu aruncaţi biletele de tramvay! Cercetaţi lista numerelor câştigătoare, ce apare în fiece Miercuri, în „Realitatea Ilustrată".

Lista

BILETELOR DE TRAMVAI PREMIATE CU CÂTE 500 LEI FIECARE

In săptămâna aceasta am premiat cu câte 500 lei oricare bilet simplu sau de corespondenţă, de 4, 5, 6 sau 7 lei, indiferent linia, dacă va purta unul din următoarele numere:

B. 3263—085
A. 2854—115
A. 2458—123.
B. 3251—063
B. 4311—112
B. 4285—215
B. 2931—120

Abonamente de şase călătorii:

C. 1234
A. 1253

Abonamentul lunar pe o linie particular No. 2437.

Săptămâna trecută a avut loc la Curtea de Argeş sărbătorirea d-lui Armand Călinescu, subsecretar de Stat la Intrne, care a împlinit vârsta de 40 ani.

Campionatul mincinoşilor

Nu totdeauna minciuna e o crimă. Există minciuni, care nedăunând nimănui, fac dovada unei imaginaţii poetice, sau a mult spirit.

Spre a pune la încercare fantazia mincinoşilor noştri simpatici, am lansat un concurs printre cititori, la care au participat peste o sută de amatori.

Menţionăm următorul răspuns spiritual:

„Onor.

Revistei „Realitatea Ilustrată"

Pentru „Campionatul mincinoşilor"

Bucureşti

Nu citesc „Realitatea Ilustrată".

Autorul a fost premiat cu 500 lei.

Corul catedralei ortodoxe din Caransebeş, compus din intelectuali bănăţeni de marcă, a vizitat de curând în corpore, — în cadrul unei minunate excursii, — insula Ada-Kaleh de pe Dunăre. In fotografiile noastre îi vedem pe o stradă din insulă şi la debarcader.

De vorbă cu cititorii

Eros - Cupidon & Kama. — Partenera lui Gustav Froelich din „Vagabondul nemuritor" este Liane Haid.

Filip-Cluj. — Fotografia publicată în articolul „Chimia personalităţii" din numărul 333 al revistei noastre, reprezintă pe artista Joan Crawford.

HUMOR

CHESTIE DE INTERPRETARE

Oraşul scoţian Aberdeen, numit şi „Cetatea de argint la mare", se bucură de renumele de-a adăposti pe cei mai sgârciţi dintre scoţieni. Unul din locuitorii acestui oraş plecă într'o zi la Edinburgh, unde în faţa unui cinematograf văzu următorul anunţ: „Persoanele de peste 80 ani, precum şi copiii mai mici de 8 ani, însoţiţi de părinţi, au intrarea gratuită". Cum şi dânsul era proprietar de cinematograf, afişă şi el un anunţ în faţa cinematografului său, care de astă dată suferise o mică modificare: „Persoanele de peste 80 de ani, au intrarea gratuită dacă vin întovărăşiţi de părinţii lor!"

PREVAZATORI

Un vizitator al Berlinului întrebând pe un trecător dece biserica din Werder are două ceasornice, primi următorul răspuns:

— „Pot să-ţi spun precis. Dacă doi trecători vor să vadă în acelaş timp cât e ceasul, să nu fie nevoiţi să se aştepte unul pe celălalt."

CUM ŞTIA?

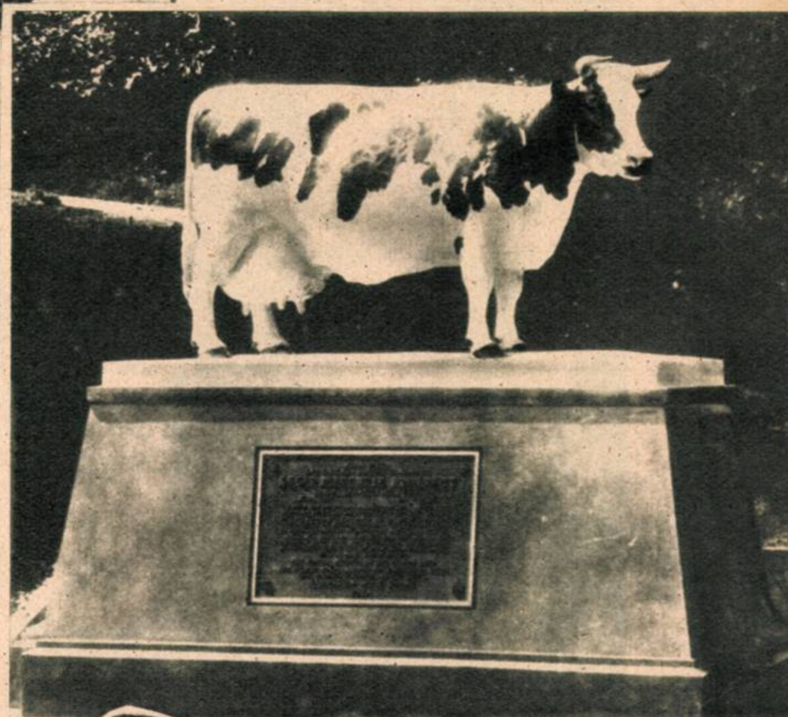
Judecătorul: „Dumneata afirmi că l-ai lovit pe dânsul o singură dată, foarte uşor, iar dumnealui susţine că l-ai lovit de mai multe ori. Care-i adevărul?"

— „Cum poate şti reclamantul ce s'a întâmplat în urmă, când la prima lovitură a leşinat?"

CIUDĂŢENII

← Elsa, o fetiţă de zece ani, fiica unui profesor de călărie din Berlin, este cea mai bună călăreaţă la categoria „juniori". O vedem alăturat, dresându-şi poney-ul cu ajutorul tatălui său.

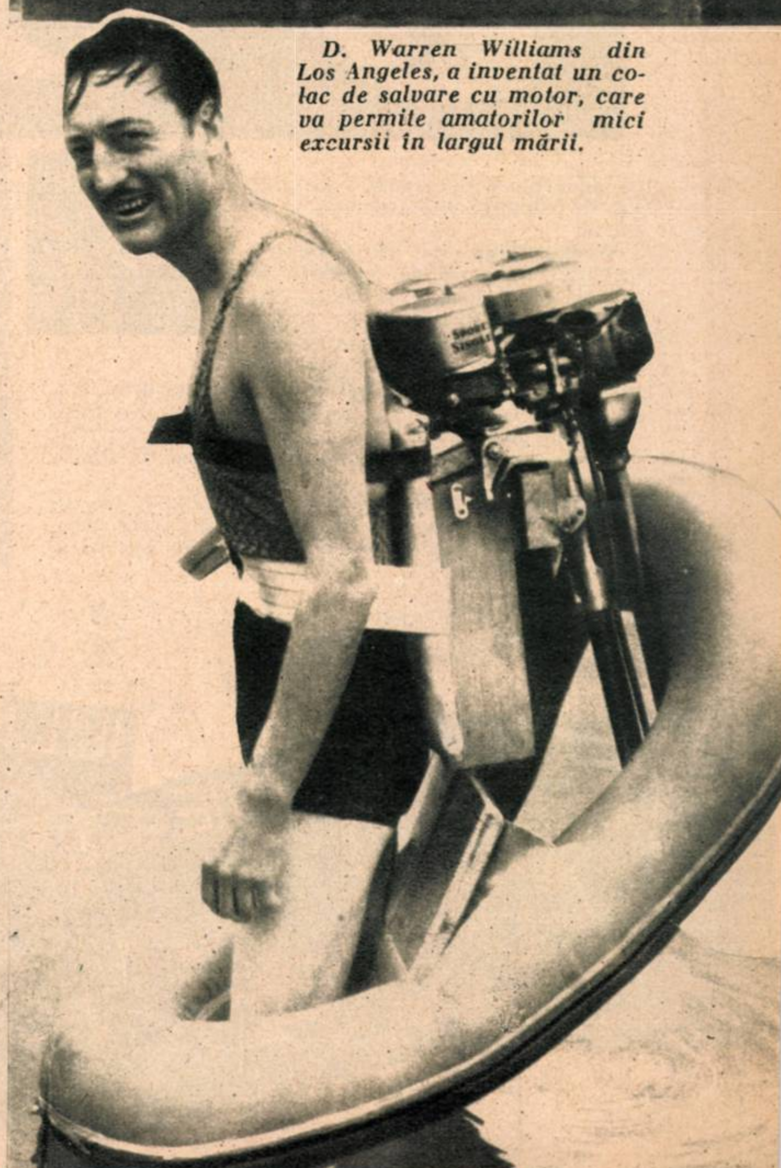
In Seattle (Statele Unite) s'a ridicat un monument unei vaci, care în timpul vieţii a dat 17.000 kg. lapte şi 1300 kg. de unt. Aceste calităţi ale ei au fost înscrise pe o tabelă de bronz, pe soclul monumentului.

Alfred Krupp, regele german al oţelului, nu prea avea mare încredere în bănci şi deaceea şi-a construit în biroul său, chiar sub masa de lucru, un tezaur solid, în care-şi ţinea banii. Mai jos vedem placa prin care se deschidea tezaurul, iar în dreapta biroului, saboţii de lemn pe care industriaşul îi purta întotdeauna, când îşi inspecta fabrica. ↓

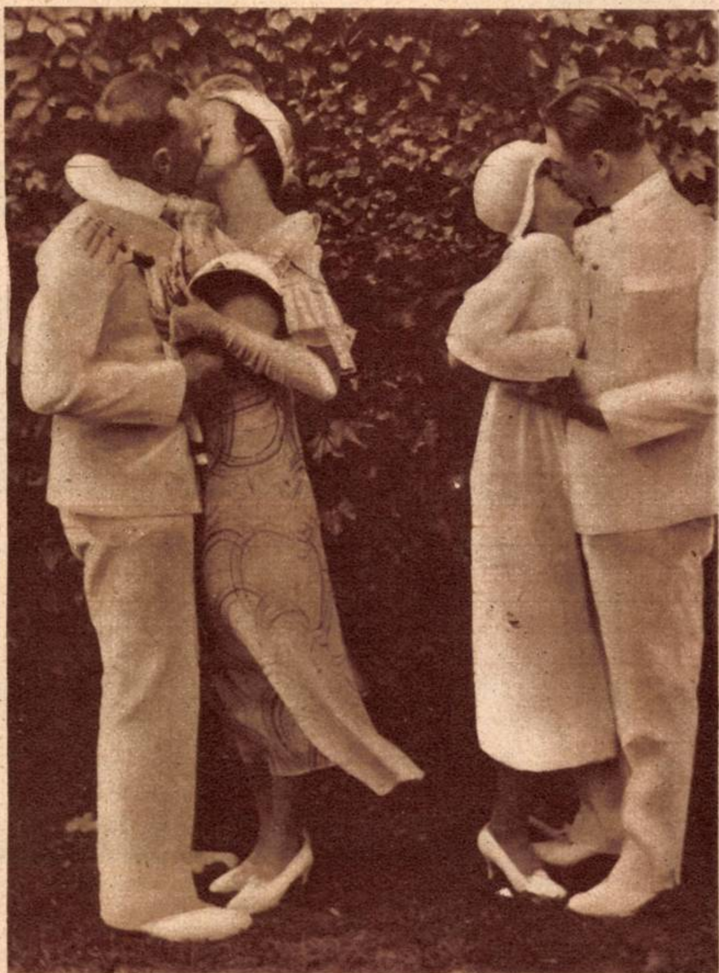

D. Warren Williams din Los Angeles, a inventat un colac de salvare cu motor, care va permite amatorilor mici excursii în largul mării.

VACANȚELE PE CARE LE DORIM

„VACANȚA", acest cuvânt a fost simbolul primei noastre bucurii în viață, a bucuriei copilăriei noastre. Pe când eram școlari, plecați deasupra temelor plictisitoare, ne mângâiam de monotonia muncii, gândindu-ne la vacanțele apropiate, la acele luni de libertate, pe care le vom petrece la munte sau la mare; iată pentruce cuvântul acesta a rămas pentru noi un cuvânt fericit, surâzător, plin de făgădueli, unul din cuvintele care nu cuprind desamăgiri.

Mulți dintre noi, supuși la o muncă fără răgaz nu-și mai pot acorda astăzi vacanță, dar se gândesc la ea cu o plăcere nesfârșită; alții, acei cari își pot îngădui acest lux — un lux care dealtminteri e la îndemâna și a celor mai modești — așteaptă vacanța cu o nerăbdare cu atât mai mare, cu cât sorocul se apropie.

Cu nădejdea în acest repauz cuvenit, ne străduim anul întreg. O lună de odihnă spre a ne da iluzia să desmințim blestemul biblic și că nu mai e nevoe să ne câștigăm pâinea cu sudoarea frunții și că avem dreptul să petrecem zile binecuvântate fără grija banilor. Ați observat că și cel mai umil funcționar, în concediul său capătă suflu, capătă atitudinea rentierului bogat, a stăpânului independent care nu are să se supună nimănui și nici unei discipline.

Azi vacanța nu mai este un lux, e o necesitate.

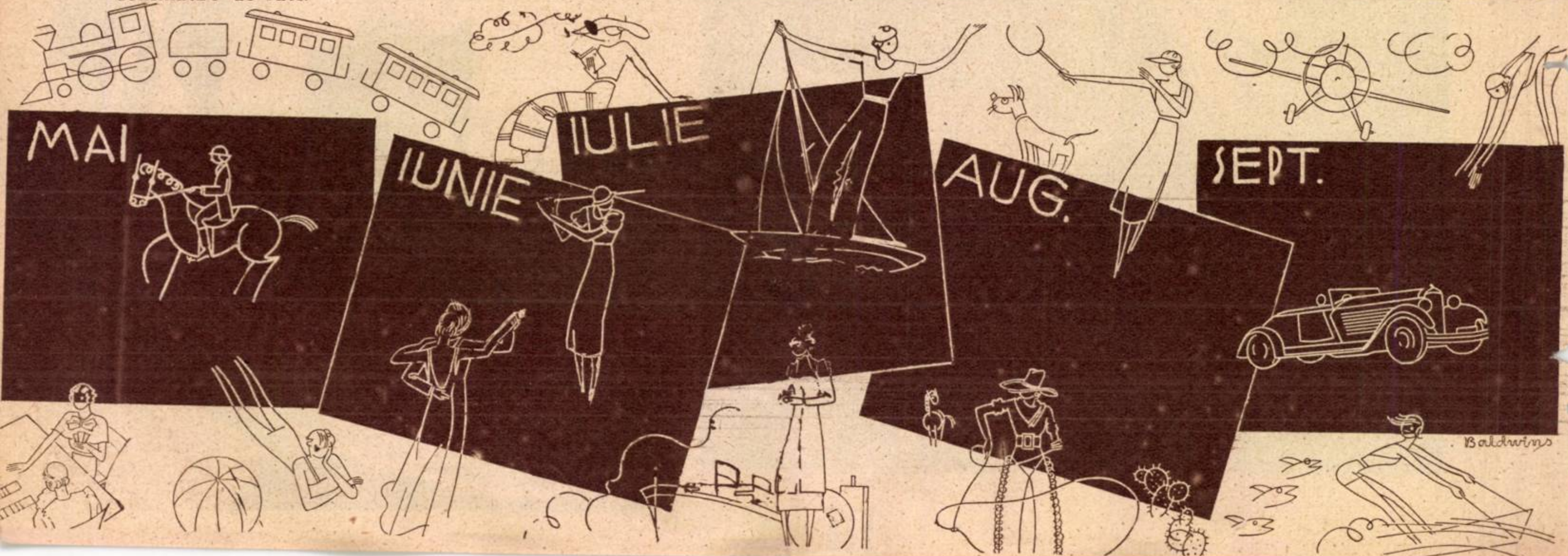
Ne întrebăm uneori, pentruce poporul englez își păstrează tinerețea și atâta rezistență fizică. Pentruce bărbații de stat ai Angliei pot la 60 de ani să presteze o cantitate enormă de muncă. Credem că aceasta se datorează simțului lor de vacanță săptămânală și anuală.

Week-end-ul este sfânt pentru oricare englez și de Sâmbătă la amiază până Luni dimineața, întreagă Anglia se odihnește și petrece. Numai în circumstanțe excepționale sau tragice, care pot surveni de trei sau de patru ori în viața unui om, un englez își întrerupe week-end-ul său. Cu totul altfel fac oamenii din Sud și din Orient, cari disprețuesc acest repaos și lucrează chiar și Duminica.

Nu numai că sănătatea acestora se sdruncină curând, dar calitatea lucrului lor decade, căci creerul are nevoe să-și recapete forțele prin repaos și schimbare de idei.

Inapoindu-se Luni la biroul său, englezul produce o muncă cu mult superioară aceleia, pe care ar produce-o dacă ar fi lucrat Sâmbătă şi o parte din Duminică.

La fel, în ceeace priveşte concediul anual, un englez nu-l va irosi niciodată. S'a obosit nouă sau zece luni într'un an; are dreptul la vacanţă, şi-o va lua cu orice preţ, chiar dacă n'ar fi decât ca s'o petreacă în grădiniţa lui, sau pe terasa casei sale, dar simte imperioasă nevoe să schimbe atmosfera morală, să uite afacerile, să trăiască fără grijă.

De aci vitalitatea rasei anglo-saxone.

Nu oricui îi e dat să poată întreprinde călătorii minunate, dar fiecare poate găsi, în măsura mijloacelor sale financiare, colţul fermecător şi sănătos unde să se scurgă zilele fericite ale concediului.

Dealtminteri, cu agenţiile de călătorie, cu societăţile de navigaţie şi cu organizările de excursii nici nu mai e nevoe astăzi să fi prea bogat, ca să-ţi poţi îngădui o călătorie mai scurtă, care adesea nu costă mai mult ca vacanţa petrecută acasă.

Vacanţe bogate, vacanţe sărace, vacanţe marine sau vacanţe rustice, vacanţe în munţi, — esenţialul este de a te folosi de vacanţă.

In urmă, dacă prima zi de revenire la lucru este tot atât de grea pentru şcolari, ca şi pentru funcţionar sau medic, repede te obicinuieşti cu lucrul şi cu forţe noui, plin de antren şi entuziasm, poţi lucra mult mai bine.

Dar dacă banii nu sunt absolut necesari, se cere neapărat pricepere, pentruca vacanţele să fie într'adevăr vacanţe.

Lăsaţi acasă sau la birou obiceiurile de a vă supăra, de a vă plânge, de a vă cicăli; uitaţi toate antipatiile şi duşmăniile; fiţi îngăduitori cu soţia şi cu soacra, dacă aveţi; păstraţi figura surâzătoare totdeauna şi nu vă gândiţi la viitorul nesigur, dar spuneţi-vă mereu că totul va fi bine, că toate vor isbuti, străduiţi-vă să fiţi veseli, fericiţi, chiar dacă nimic nu vă îndeamnă şi veţi vedea că veţi fi.

Dacă aveţi de gând să luaţi cu voi cicăleala, necazurile şi pesimismul, e cu totul zadarnic să vă mai luaţi concediu.

Fiecare are vacanţele pe care le doreşte, mai ales vacanţele morale. După cum îţi iei rămas bun dela prieteni, dela director, dela birou, în acelaş fel să-ţi iei rămas bun dela toate maniile, dela mizantropie, dela exasperarea nervilor, căci oricum, tot rămâne un an întreg, ca să-ţi regăseşti apoi obiceiurile şi să te foloseşti de toate defectele şi de toate necazurile.

Dar vreme de o lună sau două, deveniţi din nou liceanul în vacanţă; liceanul de 30 sau de 50 de ani, vârsta n'are importanţă.

B. B.

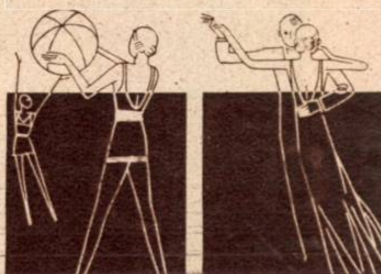

In aceste pagini prezentăm o serie de fotografii de vacanţă. Care din orăşenii prinşi de ocupaţii, în oraşul încins de căldurile tropicale, n'ar vrea să fie în locul vreunui personagiu din ilustraţiile noastre?

Aer, soare, apă, libertate, iată ce ne dorim în vacanţă...

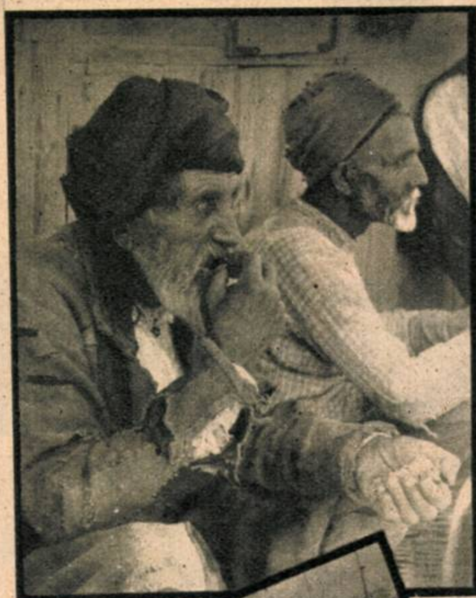
Prima excursiune a „Realității Ilustrate" pe Dunăre

DUMINICĂ 18 Iunie a. c., 300 de cititoare și cititori ai revistei noastre au pornit într'o splendidă excursiune pe Dunăre. După un drum agreabil cu trenul, până la Oltenița, excursioniștii s'au îmbarcat pe vasul „Cernavoda", comandat de d. căpitan Nicolau. Vaporul a pornit într'o excursiune de câteva ore pe Dunăre, după care s'a servit masa la Turtucaia. După amiază, excursioniștii „Realității Ilustrate" au vizitat pitorescul oraș dunărean, după care a urmat o nouă plimbare pe Dunăre, în sunetele unei orchestre de jazz. S'a cântat, s'a dansat, s'a petrecut admirabil, excursioniștii înapoiându-se în Capitală seara la orele 9 și jumătate, după o zi petrecută în soare, în aer, în libertate.

Fotografiile pe care le prezentăm în această pagină, arată câteva instantanee prinse de reporterul fotograf Maximiam O. Grossar din București, la bordul vaporului și în Turtucaia.

Pentru ce ochii chinezilor ne par oblici ?

CONTRAR opiniei curente, popoarele de rasa galbenă n'au ochii oblici. Noi îi vedem oblici, dar nu sunt de loc aşa. La dânşii, linia care uneşte colţurile pleoapelor taie într'adevăr ochiul în două părţi egale şi e prependiculară pe axa nasului.

Dacă nu este aşa întotdeauna, faptul este mult mai puţin frecvent decât la albi, căci noi suntem acei cari, în regulă generală, nu avem ochii perpendiculari pe nas. Dacă ai noştri ne

par drepţi, este din obişnuinţă şi dacă ai chinezilor ne par oblici, aceasta se datoreşte unei iluzii optice.

Pentruca să se convingă cineva de influenţa obişnuinţei, e deajuns să primească reflectată într'o oglindă, o figură cunoscută sau mai bine, dacă are obiceiul să se oglindească sau să-şi radă barba, să se privească pe sine însuş, prin dublă reflecţie, în două oglinzi paralele: ceeace se vede deobiceiu la dreapta fiind văzut la stânga şi vice-versa, schimonosiri şi asimetrii nebănuite apar deodată.

Efectul e dealtfel exagerat, dublat oarecum, deoarece o linie, făcând un unghiu *a* şi luată drept dânsa, e văzută apoi într'o poziţie făcând un unghiu 2-*a*, cu poziţia sa iniţială.

Pentru acelaş motiv ne recunoaştem şi noi rar într'un portret luat din faţă, pe când cei cărora figura noastră le este familiară, îl găsesc foarte asemănător.

Fotograful se sileşte să combată acest rău, nescoţând nici odată fotografia clientului său din faţă şi aranjându-i capul aşa fel, ca să îndrepte în parte, prin perspectivă, asimetria trăsăturilor. Insă nu reuşeşte întotdeauna.

Sinologii cei mai eminenţi: von Siebold, Abeldsdorff, Schlegel, sunt toţi de părere că ochii galbenilor sunt drepţi. E deajuns, spre convingere, să se privească unul din portretele sau mai bine încă, originalul.

Dacă ochiul pare oblic, aceasta se datoreşte faptului că pleoapa superioară şi direcţia generală a sprincenei, sunt oblice. Pleoapa superioară dinspre nas, formează o îndoitură specială, care acoperă în întregime colţul unde se găseşte glanda lacrimală.

Denumirea de „oeil bride" (ochiu tras) este deci mai exactă decât acea de ochiu oblic.

Pleoapele sunt în general mai subţiri şi ochii mai puţin deschişi.

Capul Japonezului mai prezintă şi o altă particularitate curioasă: lobul inferior la urechi lipseşte aproape cu totul. Această particularitate nu este totuş o anomalie: noi suntem acei cari avem urechia rău făcută, sau cel puţin diferită de acea pe care ne-ar fi dat-o natura, dacă am fi lăsat-o în voe.

Urechea noastră s'a format pentrucă în decursul veacurilor, strămoşii noştri au atârnat de ele podoabe mai mult sau mai puţin bizare, mai mult sau mai puţin grele şi care au lungit progresiv partea inferioară: am moştenit în acelaş timp din uz şi din efectele lui: lobul.

Un fapt dovedeşte deplin, la cei galbeni, lipsa acestui obicei inutil şi crud: expresiile „cercel" (mimi-gane) şi „lobul urechii" (mimi-tabu) n'au fost introduse în limba japoneză decât din epoca în care nipponii au intrat în relaţiuni cu popoarele din Occident, pe care ei le numiau barbare.

I. G.

Primii turişti muzicali români

Vasile Buda, inventatorul „papyrophonului", despre care am publicat un articol în revista noastră, — asociându-se cu Iuliu Bubarnik, un excelent muzicant, au plecat să facă ocolul Europei, dând concerte în cafenele şi restaurante, pentru a se întreţinea

Primul cântă cu instrumentul său, papyrophonul, iar al doilea, imitând din gură sunetul fligornului, se acompaniază la vioară. Cei doi turişti muzicali au obţinut succese desăvârşite în toate oraşele şi vor pleca peste câtva timp în străinătate.

La 20 Iunie crt., s'a inaugurat în prezenţa d-lui Voicu Niţescu, ministrul agriculturii, staţiunea agricolă experimentală a Bărăganului. Foto ing. agr. A. D. Carabella

In ziua de 18 Iunie crt., a avut loc o reuşită excursiune la M-rea Căldăruşani, organizată de „Adăpostul de odihnă al lucrătorilor tipografi" de pe lângă „Banca Artelor grafice". *La această excursie a participat şi d.* Giosan, *directorul Uniunei Cooperatiste Muntenia.* Foto-amator *C. T. Marian*

Vine arşiţa!

S'au instalat mici cişmele pe străzi pentru oameni şi câini. Dar au fost uitaţi copiii.

— *«Ooo! Ooo!!»*

Aşa strigau sacagiii, acum douăzeci de ani, pe străzile Bucureştilor.

Era un butoi, pus pe două roate, cu două oişti, tras de un cal rebegit „un cal de saca".

Pentru animal — poate şi pentru om — era ultima treaptă de decădere.

După ce fusese un timp telegar boeresc alergând ca vântul la şosea, sau îl pusese vestitul „muscal" Mişca la birjele lui luxoase — cele mai luxoase birji din Europa, remarcate de toţi streinii, ce treceau pe la noi, — după ce fusese înhămat la trăsurile strălucitoare ale lui Mişca, ce purtau toate No. 1, animalul trecea la alţi birjari mai puţin celebri, apoi la trăsurile de noapte, la camionagii, la căruţaşi. Cea din urmă treaptă de decădere era la bătrâneţe, când cu genunchii îndoiţi, însângeraţi, cu gropi

Părintele Capitalei a uitat pe copii?

adânci uscate deasupra ochilor, se opintia biciuit de stăpânul lui, ca să scoată roţile sacalei pline, din noroiul cleios de la vadul sacagiilor sau de la povârnişul „casei apelor". Această casă a apelor era pe locul unde e acum Vama Poştei; pe acolo trecea Dâmboviţa înainte de a fi canalizată.

O doniţă de apă costa „cinci parale"; un butoi întreg se putea cumpăra cu „cinci, şase bani". Cei ce voiau să facă pomană, pentru vre-un mort iubit cumpărau uneori sacaua întreagă, iar sacagiul umbla pe stradă şi striga:

— *Apă de pomană! Apă de pomană! Oooo!*

Ce depărtate sunt acele timpuri! Parcă nici n'au fost.. Incă acum un sfert de veac se mai vedeau sacagii prin mahalalele Bucureştilor, chestia aprovizionării Capitalei cu apă potabilă nefiind soluţionată complect pe la începutul secolului.

Parcă ne povesteşte altcineva, ceeace am văzut cu ochii noştri.

*

Aceste reflecţii ne-au venit în minte cu prilejul instalării micilor cişmele, pe care le-a aşezat d. primar Dobrescu ici şi colo prin pieţe şi locuri mai frecventate.

Au început să fie instalate încă de astă toamnă şi acum se mai continuă cu aşezarea lor.

In regiunea noastră, cu veri secetoase, sunt cât se poate de bine venite. Sistemul este foarte practic: apa saltă un mic şuvoiu venind rece din fundul pământului. Trecătorul îşi poate potoli uşor setea, la aceste isvoare artificiale, răsărite pe toate cărările pe unde ne e drumul.

Cănile neigienice, legate cu lanţ, ce se vedeau la unele cişmele publice, au fost complect desfiinţate. Ele constituiau o adevărată primejdie pentru sănătatea publică.

D. primar Dobrescu s'a gândit până şi la câini: la picioarele micilor cişmele este un jghiab, unde scurgându-se apa, şi primenindu-se mereu, se pot adăpa şi animalul credincios, la care bucureşteanul ţine atât de mult.

Totuşi constructorul, care a făcut cişmelele, a uitat să facă un dispozitiv, aşa ca apa să fie şi la îndemâna copiilor.

Copilul însetat se uită cu jind la isvorul vesel, care e mult mai sus de capul lui şi unde nu poate ajunge decât dacă vre-un trecător milos îl ridică în braţe...

Poate că s'ar putea face ca cişmelele actuale să devină accesibile şi copiilor. Sau să se instaleze, prin anumite locuri, de pildă în apropiere de şcoale, cişmele mai joase.

Primarul general al Capitalei, care vizitează des şcoalele de copii, împărţind ajutoare băneşti elevilor săraci şi care a avut grija să pună la îndemână micilor cetăţeni parcuri speciale de joacă prin grădinile publice, d-sa care iubeşte atât de mult pe copii, va găsi desigur o îndreptare şi pentru această involuntară scăpare din vedere.

ALEX. F. MIHAIL

CASA VIITORULUI

CASE DE STICLĂ LA PARIS

„Casa viitorului", iată o chestiune ce interesează în cel mai înalt grad urbanistica modernă şi viaţa metropolelor.

UN urbanist american, profesorul A. W. Low, socoteşte că locuinţa viitorului va fi aşezată într'o stradă mărginită de arcade. Zidurile şi acoperişul casei vor fi alcătuite în mare parte din sticlă transparentă. In mijlocul fiecărui grup de case va fi instalat un puţ central, spre care se vor deschide toate odăile.

Lumina va veni dela acest puţ prin intermediul reflectoarelor montate pe acoperiş şi plafoane, urmând ca pentru citit şi scris să se folosească mici lămpi individuale.

Fiecare *bloc* va cuprinde în mijloc, o sală în care toţi locatarii se vor scălda, vor face băi de soare şi exerciţii de cultură fizică.

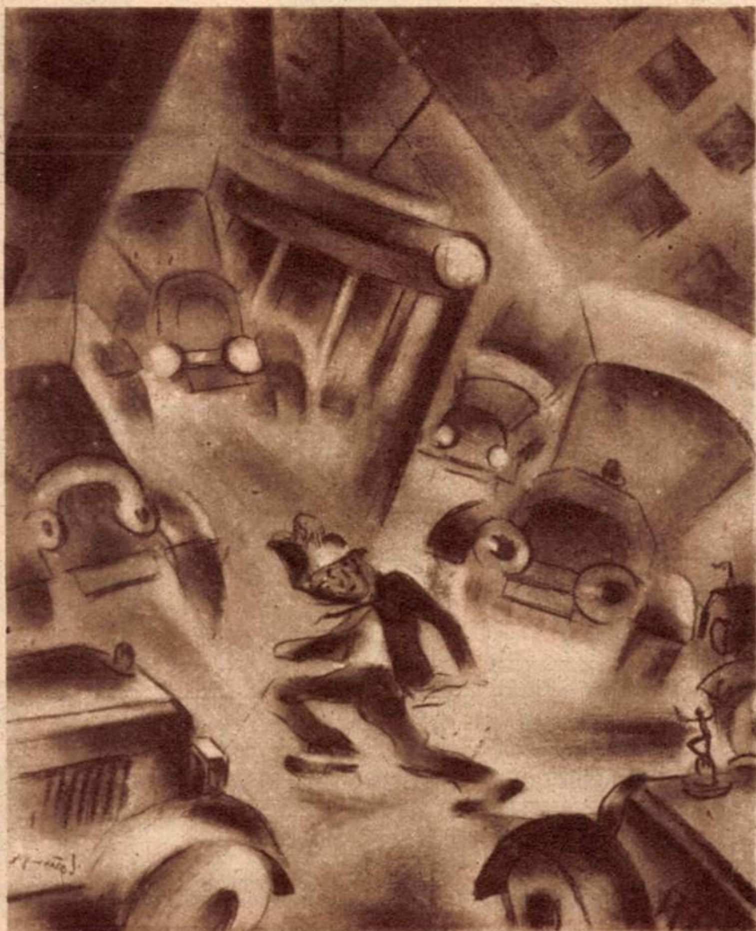
Un sistem de conducte va aduce în această sală aer proaspăt purificat, încălzit şi uscat pe cale electrică, în timp ce aspiratoarele vor evacua aerul stricat.

Nu departe de această sală, o altă cameră va fi utilizată pentru masă. Mâncărurile vor sosi toate dela un restaurant comun, cu ajutorul unor ascensoare speciale.

Aparate adecvate vor menţinea alimentele proaspete, la temperatura şi în condiţiile cele mai favorabile.

Toată parte exterioară a clădirei va fi construită în aşa fel, încât lumina să poată pătrunde în abundenţă în interior. Bineînţeles că însăş forma unei asemenea construcţiuni impune ca o mare parte a iluminatului să fie produsă în mod artificial. Camerele vor fi construite într'un stil sobru, dar nu cu o austeritate excesivă. Alcovul, atât de iubit de părinţii noştri, va fi înlocuit prin colţuri şi nişe rezervate muzicei, lecturei, corespondenţei, aparatului de radio-televiziune. Totul în comunicaţie cu camera principală, dar luminat în mod separat.

Unul din elementele esenţiale ale unei asemenea locuinţe, construită în mijlocul unui oraş plin de vehicule rapide, avioane, trenuri subterane etc., va fi apărarea împotriva sgomotelor şi trepidaţiilor de tot felul. Cât priveşte sgomotele omeneşti, nici nu e nevoe să mai insistăm că educaţia ne va obicinui în viitor să ne dispensăm de orice vorbe şi sgomote inutile.

Provincialul pentru prima dată în Capitala modernă.
(desen de Löwinger)

*

Tot în legătură cu problema casei viitorului, credem interesant să semnalăm un gen de locuinţe moderne foarte bizare în aparenţă, care şi-au făcut apariţia acum vreo doi ani la Paris şi care prezintă, faţă de actualele locuinţe, o serie de avantaje remarcabile.

E vorba de case construite în întregime în sticlă. La o recentă expoziţie din New-York s'a expus — cu titlu de curiozitate — o asemenea casă în miniatură, prezentată de expozanţi drept „casa viitorului".

Din punct de vedere technic, modelul înfăţişat nu era propriu zis o casă în sticlă, întrucât zidurile exterioare erau de aluminiu.

Pe de altă parte, după cum am spus, s'a ridicat — nu ştim dacă în urma acestei sugestiuni, sau indedenpent de ea — în inima Parisului, o clădire folosind principii analoage de construcţie. Casa din Paris are toate zidurile externe şi interne din sticlă opacă care împiedică să se vadă în exterior şi între odăi.

Această construcţie pariziană aminteşte o colibă de eschimoşi, făcută din ghiaţă.

Sticla folosită are o rezistenţă extrem de mare şi suportă fără nici o vătămare orice lovituri şi ciocniri, prezentând în această privinţă o durabilitate superioară construcţiilor în piatră.

Situată în cartierul latin, în apropierea Sorbonei, „casa de sticlă" din Paris este aşezată în aşa fel, încât primeşte un maximum de soare, iar razele de lumină care străbat sticla, dau o minunată lumină difuză, foarte liniştitoare pentru ochi.

„Casele în sticlă vor fi locuinţele viitorului" afirmă cu o neclintită convingere arhitectul acestei construcţii de avantgardă, d. Pierre Chareau. Şi tot el adaugă: „Zidurile sunt tot atât de solide ca şi stânca şi în ceeace priveşte durata ele sunt incomparabil superioare caselor construite în cărămidă şi chiar în piatră.

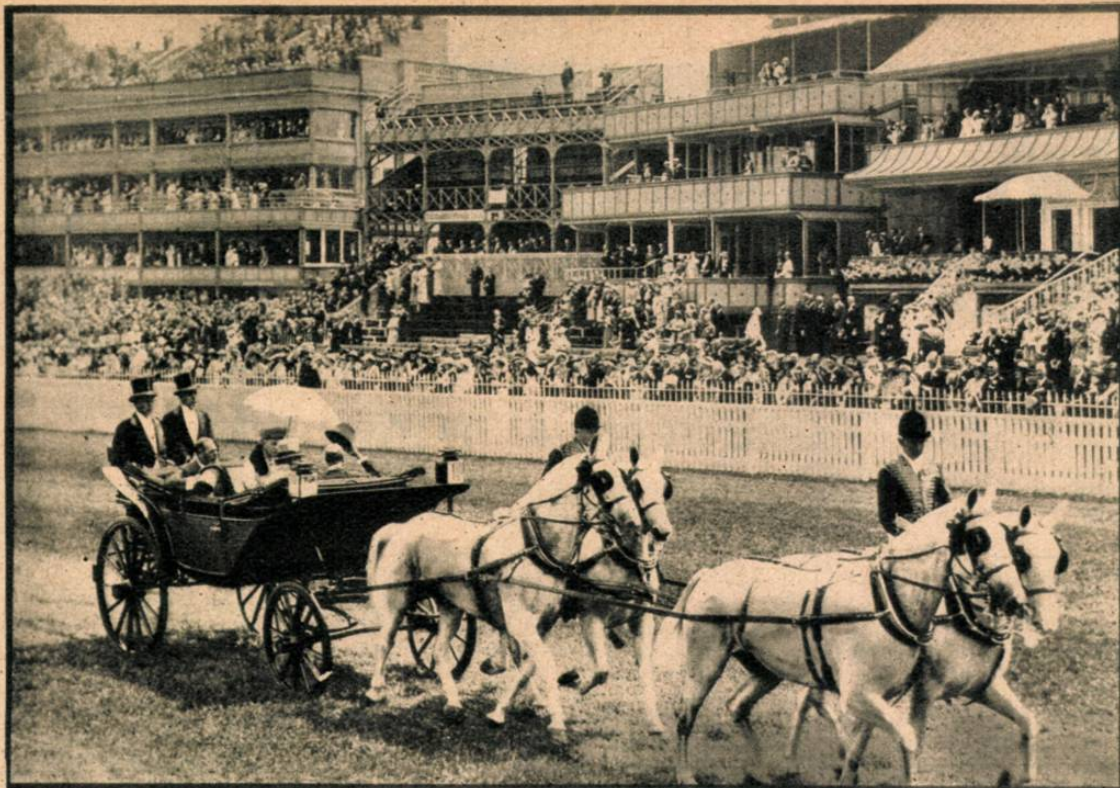
Sunt sigur că Parisul viitorului va cuprinde sute de case în sticlă, construite în interiorul uliţelor strâmte, care astăzi abia primesc câteva raze din lumina soarelui. Toate zidurile interioare ale casei mele în sticlă, cu trei etaje, sunt construite anume ca să primească un maximum de lumină.

Clădirea este amenajată în aşa fel ca să nu se poată vedea absolut nimic din exterior. După cum vedem, atât urbanistul american cât şi arhitectul francez expun sugestiuni interesante privitor la casa viitorului. Ba cel din urmă a păşit chiar la un început de realizare, de care se arată extrem de satisfăcut.

Fireşte proectele menţionate nu sunt singurele posibile şi poate nici cele mai fericite. Este sigur însă că exigenţele de higienă, confort şi estetică, precum şi consideraţiile urbaniste vor face ca în viitor s'avem un gen de locuinţe foarte deosebit de cele actuale.

Dar cine ar putea prevedea înfăţişarea Bucureştilor de mâine?

I. S.

Familia regală engleză a luat parte săptămâna trecută la marea alergare de cai de la Scott. In clişeul nostru, landoul regal.

Actualităţi

Cei patru fii ai Regelui Angliei, fotografiaţi împreună. Dela stânga la dreapta: Prinţul George (31 ani), Prinţul de Wales care deşi pare atât de tânăr e în al 40-lea an, Ducele de York, în vârstă de 38 de ani şi Ducele de Gloucester, (33 de ani).

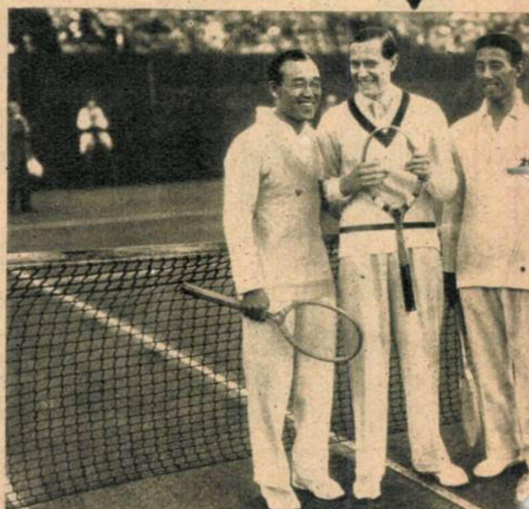
Mica Allene Genevieve Lamson a fost citată în faţa curţii cu juri din San José, California, pentru a răspunde ca martoră în procesul intentat împotriva tatălui ei, acuzat că şi-ar fi ucis soţia.

Vice-cancelarul german von Papen a luat parte la ceremonia religioasă pontificală, care s'a ţinut de curând la Berlin pe piaţa Franz Josef. Pe vice-cancelar îl vedem la mijloc îngenunchiat în mijlocul pieţii.

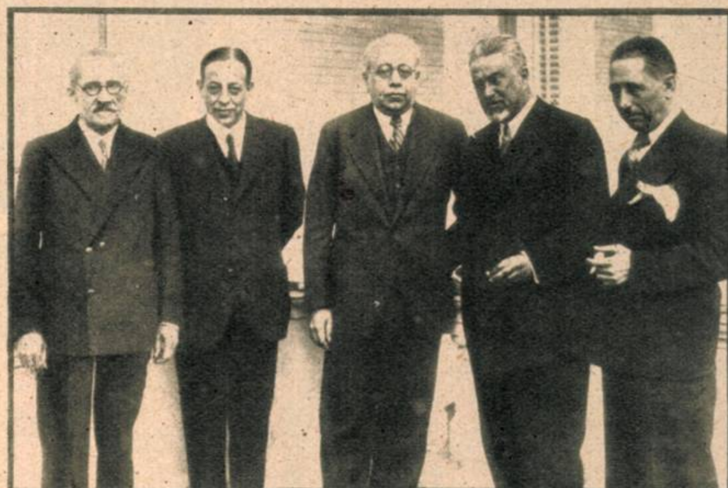
In turneul de tenis orga... Dawis, Germania a cedat ... renţă impresionantă de pu... echipierii germani şi japon... putat jocurile.

La sfârşitul acestei săptămâni d. Italo Balbo, ministrul aviaţiei italiene, va porni în fruntea unei escadrile de 24 avioane militare, în sbor deasupra Atlanticului şi va ateriza la expoziţia internaţională din Chicago.

Noul cabinet spaniol de sub preşedinţia d-lui Azana fost şef al guvernului răsturnat de republicani.

Cortegiul călugăriţelor care au luat parte la serviciul religios pontifical, oficiat săptămâna trecută la Berlin.

In ziua Independenţii Italiei, s'a organizat la Roma o paradă militară la care a asistat Regele Victor Emanuel şi familia regală. Cu această ocazie zece mii de porumbei călători au fost eliberaţi din coliviile lor.

...nizat pentru cupa ...aponiei la o dife... ...cte. Vedem aci pe ...ezi, cari şi-au dis-

de sport de culoare vie, sau cu un jersey fără mâneci, vărgat orizontal în bleu-marin-alb, sau roşu-alb, ca acele adoptate de marinarii din toată lumea.

Cel mai mult se vor vedea însă anul acesta rochiile de plajă, de cele mai multe ori de olandă, foarte simplu croite, adânc decoltate în spate pentru baia de soare. Pentru drumul dela hotel, se vor completa cu o bluzuliță de cotonadă sau cu o jachețică de gen sportiv, care acoperă decolteul.

E.

La MARE

SE apropie vacanțele și lumea începe să părăsească orașele, să caute aerul curat la munte, sau soarele și briza marină la țărmul mării. Cu toate că garderoba este completă și gata de mult, în ultimul moment se dovedește mai totdeauna că mai lipsește ceva, un fleac, o nimica toată, de care avem însă absolută nevoe și fără de care nu putem pleca.

Pe lângă maillot-urile multicolore, ne trebue poate încă unul, tricotat de mână, în lână groasă vert-jade. Vă mai propunem și pijamaua de mai jos, compusă dintr'un pantalon larg alb, bluza făcută dintr'un șal de mătase în dungi diagonale și jachețica scurtă de tot, în una din culorile șalului.

O altă idee de îmbrăcăminte, recomandabilă pentru sporturile de plajă, este pantalonul scurt de pânză, „shorts" propagat de americani. Se poartă cu o bluză-cămașe

Cum comunică păsările și insectele

In articolul de mai jos, se dau câteva explicații asupra observațiunilor pe care le-au făcut savanții în lumea păsărilor și insectelor.

V'AȚI întrebat vre-odată ce putere face coeziunea între membrii marilor stoluri de păsări — pe care le vedeți sburând în tot felul de formații, — ca o escadrilă de avioane? Sau în grupările roiurilor de albine și a mușuroaielor de furnici ale căror organizări ne forțează uimirea și admirația? Ar fi de presupus că între aceste creeaturi există o comunicație a gândurilor. Pe ce cale se face această comunicație? Se pare că ea ar fi de natură telepatică, un fenomen care, după unii savanți, s'ar produce adesea și între oameni.

Această ultimă teorie e susținută de d-rul Edmund Selous, cunoscut pentru interesantele studii pe care le-a dat la lumină asupra păsărilor. In recenta-i lucrare *„Transmiterea gândului la păsări"* d. Selous nu se mărginește la a se declara pentru teoria telepatiei, ci enumără o serie lungă de observații asupra misterioaselor manevre ale stolurilor de păsări, manevre care după el, sunt cu neputință de explicat altfel decât prin telepatie.

Cine urmărește un stol de porumbei, observă că grupa se întoarce cu iuțeală în diverse direcții, nu pentru a evita un obstacol — întrucât acesta nu există — ci pare-se, executând ordinul unei căpetenii fără ca cineva să vadă vre-un semnal sau să audă vre-o comandă.

Dar porumbeii sboară de obiceiu la o mare depărtare de pământ, așa că n'ar fi exclus ca observatorul să nu poată percepe semnalele ce s'ar produce în stolul lor. Un caz ce ilustrează însă mai bine misteriosul fenomen de care se ocupă d-rul Selous, este obiceiul multor păsări, cum sunt ciorile spre ex., de a-și lua sborul, toate deodată, fără a se fi produs un semnal vizibil sau auditiv.

Și apoi oricare dintre dv. a avut ocazia să observe acest lucru la stolurile de rândunele, ce se înșiruie adesea pe sârmele de telefon, cu excepția câtorva ce fac mici cercuri în aer, întorcându-se la intervale scurte lângă tovarășele lor pentruca la un moment dat, la un semnal imperceptibil pentru observatorul uman, întregul stol să-și ia sborul către un alt punct.

Un alt fenomen remarcabil în lumea păsărilor, îl constituesc sborurile berzelor, gâștelor sălbatece, etc. ce formează adesea unghiuri, pe care le imită și escadrilele aviatice.

Vârful unghiului e ținut întotdeauna de o pasăre care are rolul conducătorului. Restul stolului îl urmează la distanțe egale, formând laturile unghiului. Căpetenia pare în măsură să dirijeze după voință manevrele stolului de păsări. Ați putea crede, însă că fenomenul acesta se produce datorită văzului, că păsările următoare ce formează cele două laturi ale unghiului, observă pur și simplu că aceea care deține conducerea a luat-o în sus, în jos, sau lateral și-l urmează așa cum fac oile pe câmp.

Impotriva acestei teorii se ridică însă atât marea viteză cu care sboară aceste păsări, precum și faptul că oridecâteori vine ceva să strice una din aceste formații, unghiul se reface cu promptitudine.

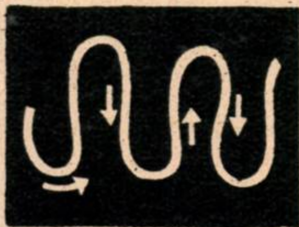
Dar păsările nu sboară numai în unghiu: Un observator a remarcat, la gâștele sălbatece, șase formații diferite, pe care le execută cu o invariabilă precizie mecanică și pare-se, conformându-se unor semnale ce emană dela căpetenie. Savantul german le-a reprezentat pe toate în diagrama pe care o publicăm aci.

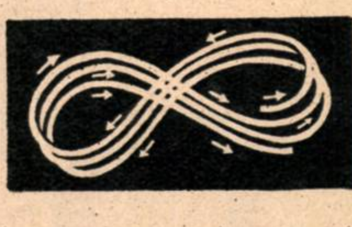
Mișcarea unei albine care vestește că a găsit o sursă de nectar.

Zig-zagul acesta manifestă furia insectei.

Albina arată că a găsit polen.

Optul acesta manifestă uimirea sau încurcătura unei albine.

Un alt mister remarcat de cei cari studiază viața păsărilor, cum sunt gâștele și rațele sălbatece, e siguranța cu care două din aceste păsări, despărțite în epoca reproducerii de apropierea unui pericol, se regăsesc la câteva mile depărtare de locul de unde s'au ridicat în aer. Faptul acesta s'ar explica întrucâtva printr'un simț vizual extrem de ascuțit, care adună și pe vulturii deșerturilor în jurul animalului sau omului doborât de sete, mai înainte chiar ca acesta să-și fi dat sufletul.

Sunetele deasemeni, ar putea intra în mijloacele de semnalizare ale păsărilor. Faimosul geolog japonez Omori, a dovedit acum câțiva ani că fazanii au pentru vibrații un simț atât de desvoltat, încât percep cele mai ușoare mișcări sismice, atunci când pentru oameni și celelalte animale, ele sunt ca și inexistente.

In cursul războiului, s'a observat în Anglia, că fazanii erau impresionați de sgomotele sau vibrațiile — nimeni n'ar putea preciza care din acestea — marilor tunuri de pe câmpurile de luptă din Franța. Neliniștile pe care le manifestau fazanii pe coasta Angliei, erau urmate regulat la câteva ore, de vestea unei lupte, deși urechile și ochii omenești nu auziseră și nu văzuseră nimic. Tot astfel, profesorul Omori era trezit noaptea de țipetele fazanilor cuprinși de o subită enervare, pentru a observa în dimineața următoare că seismografele sale înregistraseră un cutremur atât de slab, încât scăpase simțurilor omenești.

Dar savantul Selous e de părere că nici văzul și nici auzul nu pot explica misteroasa uniformitate de mișcare a stolurilor, pe care le-a observat și la concluzia aceasta au mai ajuns alți doi savanți americani cari lucrează la Institutul Carnegie, studiind migrațiunile păsărilor ce trăesc pe insulele Tortugas, lângă Flordia, și cari sunt cunoscute sub numele de porumbei de mare.

Cei doi americani au luat câțva din acești porumbei, ducându-i la câteva sute de mile depărtare de tovarășii lor, și eliberându-i după ce-i marcase cu câte un inel de metal la unul din picioare. Majoritatea acestor păsări și-au regăsit drumul, întorcându-se la grupul de unde fuseseră ridicate, întocmai ca porumbeii călători, dar fenomenul e aci cu mult mai misterios, întrucât aceste păsări marine n'au făcut obiectul unui dresaj prealabil. Nici cei doi americani și nici chiar teoria telepatiei n'au putut furniza o explicație suficientă pentru această revenire a păsărilor, întrucât nu există nimic care să indice că porumbeii rămași pe loc, ar fi dat instrucțiuni de această natură, tovarășilor lor, pe cari savanții îi îndepărtează.

Savanții acceptă însă cu greu misterul. Mulți din ei cred că toate aceste fenomene își vor găsi într'o zi o explicație cât se poate de simplă, așa cum s'a întâmplat cu mișcările și migrațiunile insectelor, care au părut odată tot atât de misterioase. Astfel, există multe specii de furnici ce par să aibă un „simț al casei", extrem de desvoltat, grație căruia își regăsesc ușor drumul mușuroiului, dela distanțe de câteva mile.

Un alt vechi mister acum elucidat, era preciziunea cu care o albină își recunoaște stupul, distingându-l de toate celelalte din vecinătate.

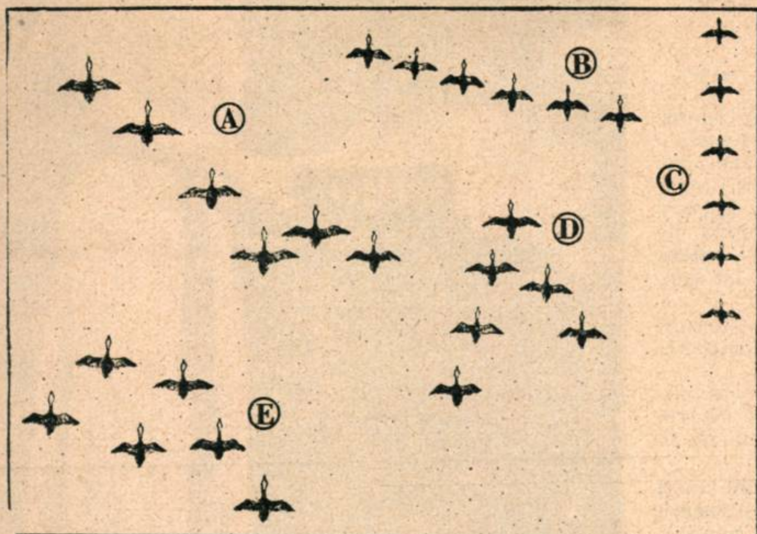
In ambele cazuri de mai sus, secretul este mirosul. Fiecare stup își are mirosul său, așa cum o casă sau un oraș are anumite perspective și trăsături.

D-rul Karl von Krisch, un alt savant german. spune că albinele comunică între ele printr'un fel de dans. După ani îndelungați de studiu, el crede a

Licuricii își „aprind" lanternele după un anumit ritm. I. Grupul e absolut întunecat. II. Unul sau doi licurici încep a lumina. III. Ca la o comandă luminează toți deodată. IV. Nu mai rămân să licărească decât unul sau doi ca la început. Intregul grup se întunecă.

fi descifrat cel puţin patru mesagii mai importante din „limbajul albinelor". Când una din aceste insecte vrea să dea de veste semenelor sale că a descoperit o floare bogată în nectar, o face descriind cercuri. Când a găsit o sursă de polen, dansează în serpentină. O mişcare tea dinapoi a trupului. Strânşi pe grupe. licuricii rămân o bucată de vreme în întunerec; apoi unul sau doi încep să licărească şi la un moment dat, ca la o comandă, se luminează întregul grup, timp de câteva clipe, pentru a se stinge apoi, rămânând să licărească iar, ca la

Cele şase formaţii in care sbor stolurile de gâşte sălbatece.

în zig-zag, se traduce printr'o mare supărare, iar când e în dilemă îşi manifestă încurcătura descriind un „opt". Diagramele celor patru mişcări descrise de Karl von Krisch, se găsesc reproduse în această pagină.

Există însă în lumea insectelor un mister pentru care nici un savant n'a găsit până acum vre-o explicaţie şi care se apropie mult de fenomenul sborurilor colective ale păsărilor. E vorba de licuricii cari dau în nopţile de vară acele spectacole de luminiţe fugare.

Iarba şi arborii unei pajişti pot fi plini de aceste insecte, prevăzute cu lanterne vii în par-

început, doar unul sau doi. Se sting apoi şi aceştia, pentruca manevra să reînceapă, desfăşurându-se exact după programul arătat.

Ca şi în cazul păsărilor studiate de d. Selous, ştiinţa nu poate respinge probabilitatea unei comunicări de intenţii sau gânduri între aceste creeaturi. Dar, pe de altă parte, nu există un motiv definit pentru acceptarea acestei teorii, aşa că savanţilor cari se ocupă de elucidarea acestui fenomen, nu le rămâne decât să acumuleze cât mai multe observaţii, până când misterul se va explica într'o zi dela sine.

Regisorul Jean Mihaiy (x) *excelentul realizator al filmului românesc* „Trenul Fantomă" *cu* Tony Bulandra, Gh. Storin *şi* Lisette Verea *în rolurile principale.*

D-l Jean Mihail *a fost angajat de studio-urile* Hunnia-Film *din Budapesta pentru a realiza încă 2 filme româneşti:* Simfonia Capitalei, *în ţară, în luna August, şi* „Ofiţerul de gardă" *după piesa lui Molnar, la Budapesta, în primele zile din Septembrie.*

Influenţa digestiunei asupra inimei

Durerile în regiunea cardiacă sunt deseori provocate de o digestie rea. Un exces de aciditate stomacală prilejueşte fermentaţia alimentelor şi a umflării stomacului, care făcând presiune asupra inimei, este cauza durerilor uneori foarte violente. In aceste cazuri, o jumătate de linguriţă de cafea de Magnesia Bisurata, luată de preferinţă în aproape imediat. Magnesia Bisurata neutralizează repede aciditatea, opreşte fermentaţia şi umflarea, liniştind pereţii iritaţi ai stomacului. Cu Magnesia Bisurata, care se găseşte de vânzare la toate farmaciile şi drogueriile, la preţul de lei 75., — puteţi mânca tot ce doriţi, fără frică de dureri după masă. Ea constitue actualmente remediul cel mai sigur, cel mai repede şi cel mai eficace, pentru a uşura indispoziţiile datorite unei rele digestii.

PENTRU mi bemol!

— E fericită viaţa de artist ? —

AM avut prilejul să văd la băile sulfuroase dintr'o regiune puţin cunoscută a ţării o mare cântăreaţă italiană, Magdalena Durri. Nu pricepeam de ce o domnişoară atât de fermecătoare, al cărei chip şi a cărei statură erau menite să împodobească desigur staţiuni climaterice mult mai ilustre decât Bălţile Negre — numele băilor unde mă aflam — se refugiase în ţara noastră, pitorească incontestabil, dar poate tocmai de aceia cam lipsită de lux şi de confort. La început socotisem că domnişoara Magdalena Durri suferă de vre-un viciu costisitor — jocul de cărţi sau alt joc de noroc — şi îşi economiseşte banii, petrecând vara în România.

Presupunerea era neîntemeiată, de oarece chiar la Bălţile Negre, domnişoara privighetoare italiană venise întovărăşită de trei doamne de companie şi reţinuse trei sferturi din hotelul din Bălţile Negre care era iarna han.

„Cine face economie preferă singurătatea într'o singură odae", mi-am zis. Am crezut o vreme că ilustra cântăreaţă şi-a pierdut vocea — şi s'a refugiat în pustietatea munţilor noştri, lângă două smârcuri puturoase, ca să se pedepsească şi să se desveţe dintr'odată de voluptăţile celebrităţii.

N'am ghicit bine nici de data aceasta, deoarece din odaia mea, am auzit într'o limpede dimineaţă glasul ei de primadonă care se luase la întrecere cu cintezoii, ciocârliile şi chiotele mici ale rândunicilor din jurul hanului nostru, din marginea pădurii ce urca în munte.

Magdalena Durri cânta cu o prospeţime de voce pe care desigur, n'a avut-o în niciuna din serile de iarnă, îmbâcsite, dela teatrele de operă din Milano, New-York sau Londra.

După ce i-am transmis omagial cărţi de nuvele şi poeme — ar putea un scriitor găsi trandafiri mai ideali, decât ai imaginaţiei lui, imprimată pe hârtie? — domnişoara Durri, într'o seară, la o preumblare în parc („parcul" era oborul de vite de Duminică, în restul săptămânii fiind măturat şi împodobit la intrare cu două butoiaşe de leandri şi un felinar pe o prăjină înnaltă) — s'a destăinuit.

Cuvintele ei, scrise aci, sunt lipsite de farmecul cu care le-am auzit, deoarece au fost cântate fără voia ei, domnişoara Durri fiind cântăreaţă în chip natural şi nefiind în stare decât să cânte. Pentru înţelegerea adevărată a textului de mai jos şi mai cu seamă pentru plăcerea de a fi auzit, îndemn pe cititor să pună să i-l citească o dudue cu inflexiuni adânci şi posibilităţi vocale, care să meargă până la trei game jumătate:

— O, nu, domnule Romancier, m'a lămurit domnişoara Durri străpungându-mă cu o rază vânătă a ochilor ei, pe care-i crezusem albaştri, nu am venit la Bălţile Negre nici din sărăcie, nici din viciu şi nici din vanitate desumflată...

— Atunci?... Bălţile Negre nu atrag decât persoane lovite de beteşuguri ruşinoase, cum ar fi mania de a scri romane fantastice pentru folosul nimănui şi pentru scurtarea de viaţă a autorului. Ce beteşug te-a adus pe dumneata aci, când ai fi putut petrece vara în paradisul Calabriei, sau în panorama cu gheţari ai Elveţiei?...

Domnişoara Durri s'a oprit, m'a privit cercetător şi încredinţându-se pe semne că voi înţelege, a ridicat privirile ameţite mereu de o vrajă vânătă şi totuşi lucide către culmea împădurită dinaintea ei — şi a chiuit odată un ciripit de o înnălţime pe care nu-l mai auzisem, urmat — la aceeaşi înălţime — de un tril prelung, de par'că voia să adune în jurul ei toate seminţiile de păsări cântătoare din codrii străvechi ai muntelui.

Apoi a curmat brusc şi a început să râdă, cu glas mai omenesc într'o guşă gingaşă, ca de porumbiel.

— *Mi bemol!*, m'a lămurit ea pentrucă nu'nţelesesem, citind prostia în mutra mea, deşi admirativă. *Mi* bemol! a repetat cântăreaţa. Nu'nţelegi?... Imi lipsia *mi* bemol. Acum îl am — precum ai auzit.

— Era *mi* bemol?...

— Aşa cred. Căci lucrez la *mi* bemol de două luni. Eram sigură că aici la Bălţile Negre, voi dobândi iar pe *mi* bemol. Ah!... Ce fericire!...

— Pentru *mi* bemol?... Luaţi parte la vre-un concurs de *mi* bemol?... Se face pe undeva pe lumea asta o întrecere de ochi vineţi şi de *mi* bemol?... am întrebat, tot atât de uluit.

— O nu!... răspunse cu blândeţe cântăreaţa. Dar există în „Amurgul zeilor" un lied al Brunhildei, construit de Wagner pe acest *mi* bemol. L-am cântat trei ani la Scala din Milano — pentrucă nu-l mai cântă nimeni de mult, niciuna din cântăreţele lumii. Nici *fa*, nici *mi* natural, nici *re* nu sunt buni — e nevoe de această jumătate de ton sub *mi*, căci *mi* întreg îl iau uşor toate elevele de conservator, toate cântăreţele de musik-hall... *Mi* bemol?... O! Nu, *mi* bemol nu se ia atât de uşor!... Această precizie de glas n'o mai are de câţiva ani, nimeni. La toate celelalte teatre unde se reprezintă „Amurgul zeilor", cântăreaţa ia deobicei *re* sau *mi* natural — cine bagă de seamă în tumultul ochestral, mica sbârnâitură provocată de această disonanţă? Cine aşteaptă şi se bucură conştient, în public, de perfecţia armonică a acelui *mi* bemol pe care autorul l'a pregătit după o jumătate de oră de zbucium muzical şi sufletesc, ca o făgăduială împlinită, ca o durere însfârşit alinată, ca un răsărit de luceafăr de seară, după care urmează infinita pace a nopţii?... Dar eu sunt cântăreaţă, domnule Romancier, iar şeful de orchestră e muzicant pătimaş...

Pentru mine, pentru el, cum aşi putea cânta *mi* natural sau *re*, când sufletele noastre au nevoe, ştiu, imploră pe acel unic *mi* bemol?...

Celebra cântăreaţă Maria Jeritza a dat de curând un concert în faţa microfonului postului de radio din Viena. Audiţia a fost transmisă prin cablu în America.

— Ia mereu pe *mi* bemol. Nu te lăsa, domnişoară Durri, nu te lăsa!.., am încurajat-o viguros, căci — însfârşit — înţelesesem.

Domnişoara Durri a oftat, apoi a râs amuzată şi mi-a mărturisit:

— O! Da! Acum îl iau!... Dar anul trecut nu l-am mai putut lua... Nu.

— De ce?.. Dacă l'ai luat trei ani la rând, de ce nu l'ai mai luat şi în anul al patrulea?... Acum, în anul al cincilea, văd că-l iei extraordinar!

— Extraordinar, domnule Romancier? O! Incă nu!... Mai am de lucru încă o lună, cel puţin. Simt aici, sub guşă, că nu pun destul de precis degetul nevăzut al respiraţiei pe coardă.... Mă căsătorisem! Inchipue-ţi!... Iubisem!... Dacă se putea tolera această absurditate la o cântăreaţă wagneriană de *mi* bemol!... Mai mult: Era cât pe-aci să devin mamă!... Noroc că m'am despărţit de soţul meu la timp, după trei luni. Şi tot a fost prea târziu!... Mă'ngrăşasem cu trei chilograme şi începuse să-mi placă îngheţata de zmeură şi covrigii cu susan...

— Nu văd legătura..., am bâlbâit.

— Cum nu vezi legătura?... Dar îngheţata de zmeură şi mai cu seamă covrigii cu susan sunt mortali pentru *mi* bemol! Căsătoria, copiii, îngrăşămintea fericirii pun în tot registrul vocii o moliciune, o tandreţe, o plenitudine cu care n'aveam ce face. Brunhilda, fiica războinică a teribilului Wottan, nu, domnule Romancier, n'are voe să fie nici molatecă, nici tandră, nici mamă. *Mi* bemol s'a resimţit numaidecât: Devenise *mi* natural!...

Intr'un acces de nervi, după spectacolul de operă era să mă arunc din etajul al cincilea. M'a împiedicat soţul. Aşa că am divorţat. Nu credeam să mai regăsesc vreodată pe *mi* bemol... Şeful de orchestră m'a povăţuit: „Fugi undeva, în pustietatea Africei sau Asiei, pune-te la regim vegetal, cântă la trei dimineaţa, după o bae rece... Incearcă! Vezi! Poate vei avea noroc...". O! Nu voi uita niciodată România şi în deosebi peisagiul acesta de-aici, dela Bălţile Negre, unde am găsit cele mai favorabile condiţii pentru redobândirea lui *mi* bemol şi a sufletului eroic al Brunhildei!

Am ripostat cu jumătate de glas:

— Nu ţi se pare, domnişoară Durri, că sacrificiul e cam dur pentru un *mi* bemol, care cu sacrificii mai mici ar putea fi şi un *mi* natural... Să renunţi la fericirile casnice, la maternitate... (Presupun că la covrigii cu susan se poate renunţa mai uşor!) Acel *mi* bemol cere jertfe exagerate când — se ştie — o viaţă are omul...

— De ce?... a răspuns foarte surprinsă domnişoara Durri. Pentru *mi* bemol nici un sacrificiu nu e prea mare. Am renunţat la toată fericirea vieţii mele, fără să ştiu dacă-l voi mai putea dobândi pe *mi* bemol — şi se putea să nu-l mai regăsesc niciodată.

Dar l-am regăsit. O! Cât sunt de fericită!... Şi dumneata ar trebui să fi fericit!

Toată lumea ar trebui să fie fericită!...

Nu-ţi dai seama că a revenit în omenire, în existenţă, în univers, ceva care se pierduse?... Nu te-ai bucura dacă ar reveni

din adâncul apelor, Atlantida?... Nu crezi că e un dezastru ireparabil faptul că piere, pe zi ce trece, pasărea paradisului?... Dacă nu voi putea lua în fiecare seară, în orice colț al lumii aşi fi chemată pe *mi* bemol, fără de care viteaza Brunhilda e numai o farsă — cine să-l ia?.. Şi atunci pentru ce mai trăesc?..

— Incep să'nţeleg. Da, da, domnişoară Durri, înţeleg...

— Imi dai voe?... Vrei să auzi?

Şi domnişoara Durri ridicând privirile ei de oţel vânăt fierbinte chemă din nou, cu un *mi* bemol prelung, din toată graţioasa şi sublima ei făptură, apoi cu un tremolo nesfârşit ca o dorinţă nestinsă, pe Brunhilda din cerurile albastre şi nepăsătoare.

Uimit se uita spre ea, din mijlocul „parcului", un viţel.

W.

Dragostea, pârdalnica

Atlanta-America. — *Un om bătrân s'a prezentat de curând tribunalului, într'o extremă desperare, pentrucă nevastă-sa „spălase putina" şi refuza să revină la domiciliul conjugal. Acest bărbat, G. W. Pierce, e în vârstă de... 78 de ani şi cu mii de scuze a cerut să se emită un mandat de arestare, spunând:*

— „Nevastă-mea e în vârstă de 63 de ani... dar tot sunt îndrăgostit de ea."

A povestit apoi că soţia lui îl părăsise şi se remăritase cu un cismar în vârstă de 45 de ani, anume Oden Ingersol, că se despărţise de ea odată în trecut, şi că se împăcaseră iară. Puţin timp după aceea l-a părăsit din nou, ca să plece şi să trăiască cu al doilea soţ, Ingersol.

Soţul părăsit a arătat şi contractul de căsătorie între d-na Pierce şi Ingersol. In acest act femeea arăta că are numai... 35 de primăveri.

CONTABILITATE

Funcţionara: — „Am adunat de trei ori jurnalul!"

Şeful: — „Foarte bine, d-ră, continuă!"

CELE MAI FRUMOASE ZECE CUVINTE DIN LIMBA ROMANA!

„REALITATEA ILUSTRATA" a instituit un concurs pentru alegerea celor zece cuvinte mai frumoase din limba română. Atracţiunea cea mai mare a acestui concurs, constă în extrema lui simplicitate.

Vi se cere să stabiliţi o listă de zece cuvinte: cele mai frumoase din limba română. Pentru simplificare se vor alege numai substantive comune, de pildă: între glorie, glorios, glorificat, glorific, vom alege un singur cuvânt: glorie.

CONDIŢIUNI GENERALE

Participanţii la acest concurs ne vor trimite până cel mai târziu la 1 Iulie a. c. o listă de cele zece cuvinte pe care le preferă, pentru bogăţia de imagini şi armonia lor.

Vom stabili pe baza lor o listă tip, formată din cele zece cuvinte care vor fi fost mai des citate.

Acei concurenţi cari se vor fi apropiat mai mult de lista tip vor fi clasificaţi: întâiul, al doilea, etc.

REGULAMENTUL CONCURSULUI

1) Pot participa la concursul nostru toţi abonaţii şi cititorii;

2) Toate răspunsurile vor trebui să cuprindă, scris citeţ, numele şi adresa trimiţătorului şi să fie făcute sau pe buletinul pe care-l tipărim special în această pagină, sau pe o foaie de hârtie, de acelaş format.

3) Odată cu răspunsul, *abonatul* va lipi pe dosul buletinului, banda de abonament.

4) *Cititorii cu numărul* vor trebui să anexeze la răspunsul lor, bonul pe care-l publicăm în pag. 32.

5) Toate scrisorile se vor trimite la redacţia revistei „REALITATEA ILUSTRATA", *str. C. Mille* 7, în scrisoare simplă, menţionându-se pe plic „PENTRU CONCURSUL DE CUVINTE".

6. Clasificarea — dat fiind numeroasele operaţiuni ce trebuesc făcute — va dura până la 1 August, când vom distribui şi premiile.

PREMII

Revista noastră, care la început hotărîse să acorde premii în valoare de 12.000 lei, a găsit posibilitatea de a majora aceste premii, în felul următor:

Premiul I după alegere: 2.000 lei, sau vilegiatură cu pensiune completă în staţiunea Tuşnad-Băi, în eleganta pensiune Sebö timp de 15 zile.

Premiul II la alegere: pensiune completă în staţiunea Tuşnad-Băi, în eleganta pensiune Sebö timp de 15 zile sau 2.000 lei în numerar.

Premiu III: un aparat de radio în valoare de 3.000 lei.

Premiul IV, V şi VI: câte un aparat fotografic „Agfa-Box"

Premiul VII-X: cărţi în valoare de 200 lei. din editura „Adeverul".

BULETIN
PENTRU CONCURSUL
„Celor zece cuvinte"

Numele ....
Adresa ....
Oraşul ....

Am ales cuvintele:

1. ....
2. ....
3. ....
4. ....
5. ....
6. ....
7. ....
8. ....
9. ....
10. ....

Pensiunea Sebö, clădire nouă cu mobilier modern pe malul Oltu ui la Băile Tuşnad perla Transilvaniei.

Plaje proprie, bucătărie franceză şi ungară, camere cu un pat şi cu două.

Pensiunea cuprinde patru mese pe zi. La cerere masă de regim.

Serviciu ireproşabil, confort. Preţuri moderate.

CONCURS HIPPIC

Sâmbătă 17 Iunie a început în Bucureşti marele concurs hippic militar şi civil, la care a participat elita cavaleriei noastre, precum şi numeroşi particulari.

Preşedintele juriului şi principalul animator al concursului a fost d. general Moruzzi, iar exhibiţiile au avut un succes desăvârşit.

S'au executat numeroase probe, la care ofiţerii noştri au dovedit calităţi excepţionale.

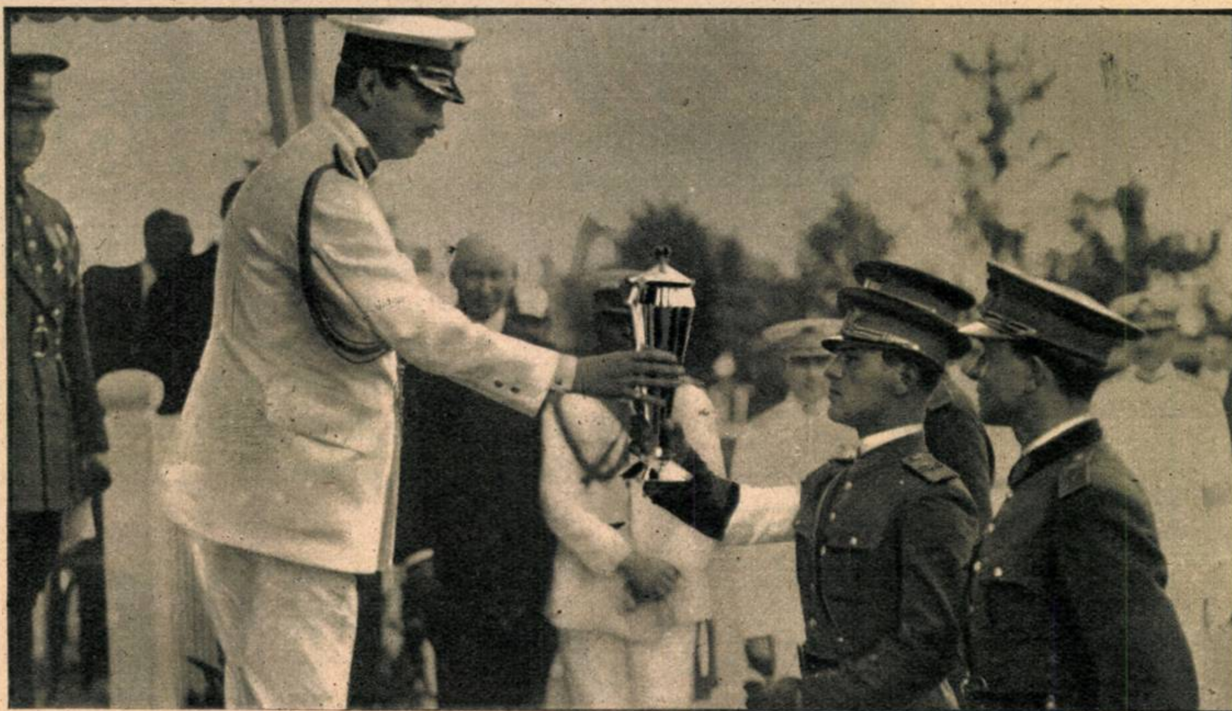
Concursul s'a încheiat Duminică 17 Iunie, când s'a făcut distribuirea premiilor, câştigătorilor.

Fotografii Berman

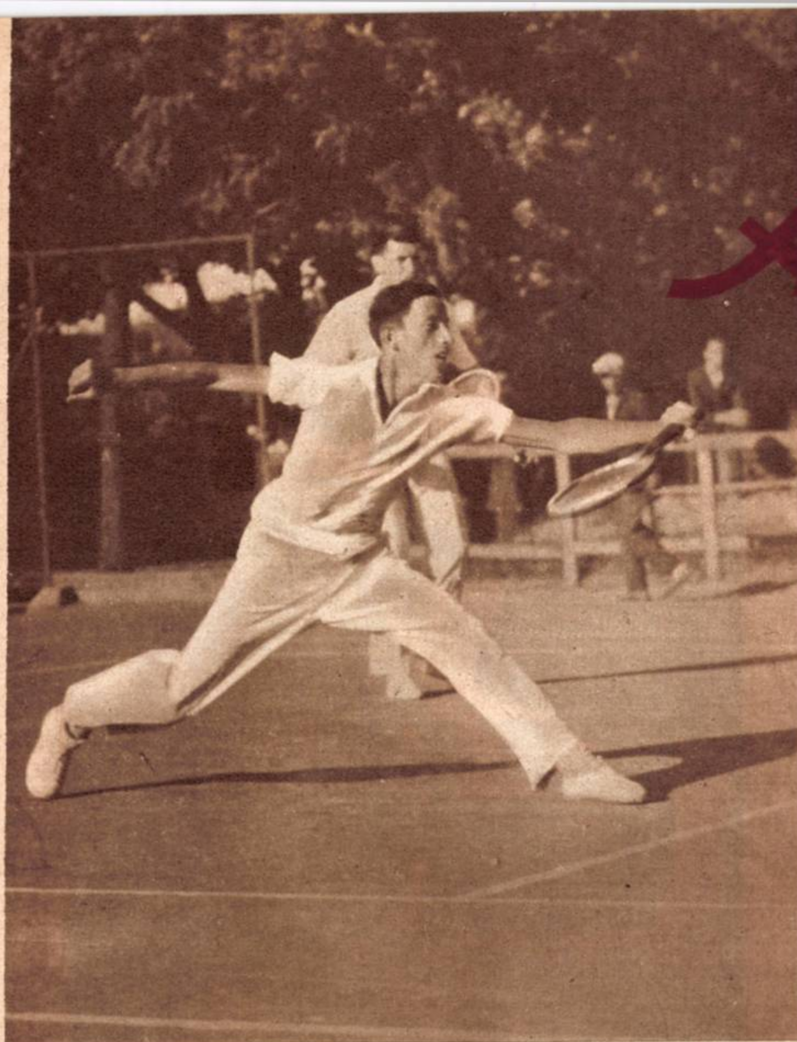

Prezentăm în această pagină câteva instantanee, prinse de fotograful nostru, la concursul hippic. Pe lângă câteva sărituri interesante, vedem în dreapta pe Suveran, înmânând câştigătorilor premiile.

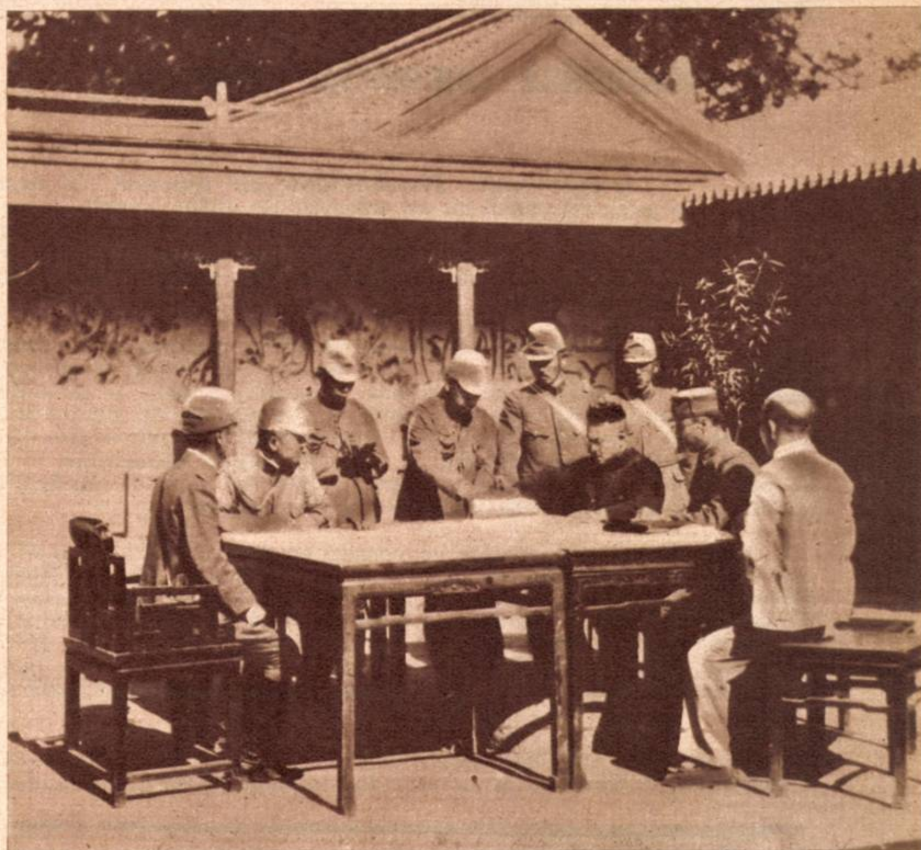

Actualități

In București au început de curând campionatele interbalcanice de tennis. In fotografia noastră vedem doui echipieri jugoslavi, în match.

La Miyun, în apropiere de Peking, s'a ținut de curând prima ședință a comisiunilor, care tratează armistițiul, între trupele japoneze și cele chineze. Conferința s'a ținut sub cerul liber, întrucât se pare că arșița ce domnește acolo, se ia la întrecere cu aceea din regiunile noastre.

D. d'Ormesson, noul ministru al Franței la București a sosit de curând și după prezentarea scrisorilor de acreditare la palat, a depus o coroană pe mormântul Eroului Necunoscut, din Parcul Carol.

Prințul Asturilor, fiul cel mai mare al ex-regelui Alfons al Spaniei, s'a logodit săptămâna trecută, la Lausanne, cu o frumoasă cubană, pe care vrea s'o ducă la altar, contra voinței fostului suveran. In dreapta îl vedem pe principe, împreună cu logodnica sa (a doua din dreapta) și cu familia ei.

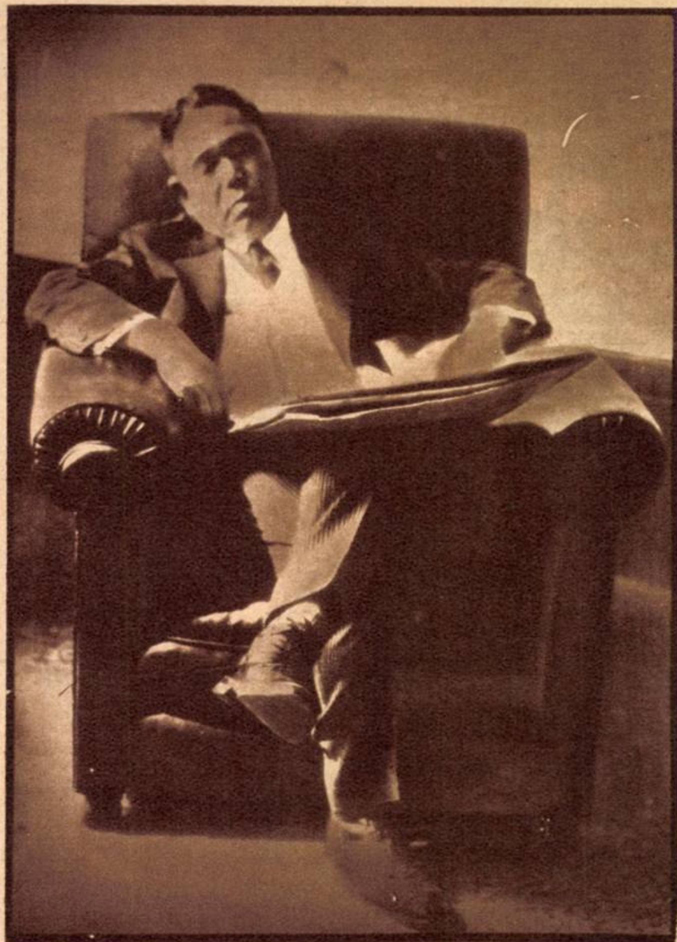
Cum se poate trăi fără bani

Republica şomeurilor americani

In nord-vestul Statelor-Unite ale Americii s'a născut o mică republică cu un caracter cu totul aparte, care se conduce după legile ei proprii şi are o organizaţie economică neobişnuită: o republică a şomeurilor, una din cele mai interesante comunităţi sociale, pe care le-a produs criza mondială.

URAGANUL economic, care bântue cu furie în întreaga Americă, a răpit multor locuitori din oraşul Seattle (din statul Washington) înseşi posibilităţile de existenţă. Oameni curagioşi şi muncitori, în care trăeşte încă spiritul de pionier al strămoşilor lor, nu puteau să admită multă vreme să trăiască în neactivitate întreţinându-se din ofrandele filantropilor. Insufleţiţi de un puternic impuls de acţiune, ei s'au adunat laolaltă şi au întemeiat „Uniunea cetăţenilor şomeuri din Seattle", adoptând ca motto formula lapidară: „ajută-te singur".

In jurul lor exista o situaţie economică cu desăvârşire anormală: fermierii lăsau o parte din recolta lor să putrezească în pământ, întrucât preţurile prea joase ale cerealelor nu acoperiau nici cheltuelile recoltei; depozitele gemeau de conserve de peşte, în lipsă de debuşeuri, iar peştii vii din lacurile apropiate nu sunt câtuşi de puţin deranjaţi de pescari, căci astăzi nu mai merită să-i prinzi spre a-i vinde. Pădurile imense stau liniştite şi tăcute. Nu se aude nici un sgomot de ferestrae, totul pare mort.

Unul din delegaţii Japoniei la conferinţa economică dela Londra, a adormit în cursul şedinţei. Nimeni n'ar putea preciza însă, dacă din oboseală, sau... plictiseală.

Un şomeur american, atlet de prima forţă, a plecat dla New-Jersey la expoziţia din Chicago, pe jos, purtând în spate un balot de bumbac.

OAMENII LA LUCRU

Uniunea şomeurilor a întocmit un regulament pentru ajutorul mutual al membrilor ei. S'a creat un comitet, care a cerut guvernului permisiunea ca şomeurii să poată pescui în voie. Proprietarii de păduri au fost rugaţi să îngăduie tăierea pomilor spre a strânge astfel lemne de foc. Societăţile agricole au fost şi ele solicitate să intervie pe lângă fermieri pentru ca aceştia să lase pe şomeuri să ridice grânele părăsite pe câmp. Pretutindeni „Uniunea" a fost întâmpinată cu multă bunăvoinţă şi fiecare s'a arătat dispus să sprijine în măsura posibilităţilor, acest program de auto-ajutorare.

Oamenii au fost apoi adunaţi laolaltă şi s'au format diferite echipe de lucru. Activitatea a început imediat, în modul cel mai viu. Incă pe la sfârşitul toamnei şi în iarnă s'au obţinut rezultate uimitoare. Şomeurii singuri au predat comitetului local 60.000 de kilograme de peşte uscat, 10.000 de stânjeni de lemne de foc şi patru vagoane încărcate cu cartofi, pere şi mere.

FIECARE PENTRU TOŢI

Dela modestele ei începuturi, „Uniunea" s'a desvoltat, ajungând în scurtă vreme o mare societate, cu vre-o 50.000 de membri. Alte oraşe din acelaş stat au imitat exemplul dat de Seattle, întocmind uniuni asemănătoare, care au condus, după aproape un an, la întemeierea unei ligi generale ce deserveşte întregul stat Washington.

Orice preocupare personală este exclusă din sânul acestei organizaţiuni. Fiecare lucrează pentru toţi.

Randamentul colectivităţii a sporit din ce în ce mai mult. Terenuri din afara oraşului au fost lăsate în grija şomeurilor, pentru cultura grădinăritului. Femeile fără lucru au plantat legume şi fructe şi în chipul acesta s'au aprovizionat pentru toată iarna. Intreaga recoltă era adusă la sediul central pentru aprovizionarea cu alimente, în scopul de-a veni în ajutorul tuturor membrilor. Ultima iarnă, atât de aspră, n'a găsit liga nepregătită. Mine de cărbuni părăsite la marginea oraşului, au fost exploatate, cu permisiunea proprietarilor, de către mineri şomeuri, iar în timpul verii s'au tăiat şi s'au strâns lemne suficiente pentru ca iarna fiecare şomer să-şi poată încălzi căminul.

Astăzi, liga organizează cumpărarea mijloacelor de alimentaţie şi bucătărie pentru şomeuri. O mare parte din alimente trebuesc încă cumpărate cu banii, procuraţi de stat şi comunitate. In schimb, nu se pierde nici un cent pentru cheltuelile de administraţie. Toate lucrările sunt executate gratuit, de membrii ligii. Orice persoană validă trebue să ofere un contraserviciu, pentru hrana primită: găsirea surselor celor mai avantajoase, cumpărări, transportul obiectelor în locurile necesare, gătitul, servitul „oaspeţilor", curăţatul bucătăriilor etc. Toate aceste lu-

crări sunt îngrijite de şomeuri. Fiecare membru al comunităţii e obligat să muncească cel puţin 16 ore pe săptămână.

Multe alte nevoi s'au ivit, apoi. Locuinţele şomeurilor avea nevoie de reparaţii urgente. Hainele şi ghetele erau rupte, bolnavii fără îngrijire. Liga a păşit, cu toată energia, la rezolvarea tutulor aceste greutăţi.

Singura monedă: „şomeur onorabil".

Folosirea gratuită a garajelor şi magaziilor goale a fost îngăduită de proprietarii acestor lo caluri, uneori pe baza unui contra-serviciu, ca reparaţii, etc., din partea ligei. In ele s'au instalat localurile „Uniunei". Toate obiectele necesare în acest scop ca: mese, scaune, pupitre, au fost confecţionate de şomeri. Localurile au fost destinate în general pentru ateliere. Unelele au fost în parte construite de către profesionişti, parte dăruite sau împrumutate de către industriaşi. Cuvântul „cerşit" este necunoscut în republica cetăţenilor fără bani.

Acum, şomeurii dispun în diferitele părţi ale oraşului de propriile lor cismării, croitorii, frizerii. Tâmplari, electriceni, lăcătuşi şi alţi meşteşugari stau la dispoziţia comunităţei pentru reperaţiile casnice. Ghetele sunt tălpuite, hainele cârpite şi cusute, părul tăiat, bolnavii îngrijiţi, fără ca pentru această să se schimbe bani. Calitatea de şomeur cinstit este singura monedă, în această republică.

NOUI PIONIERI

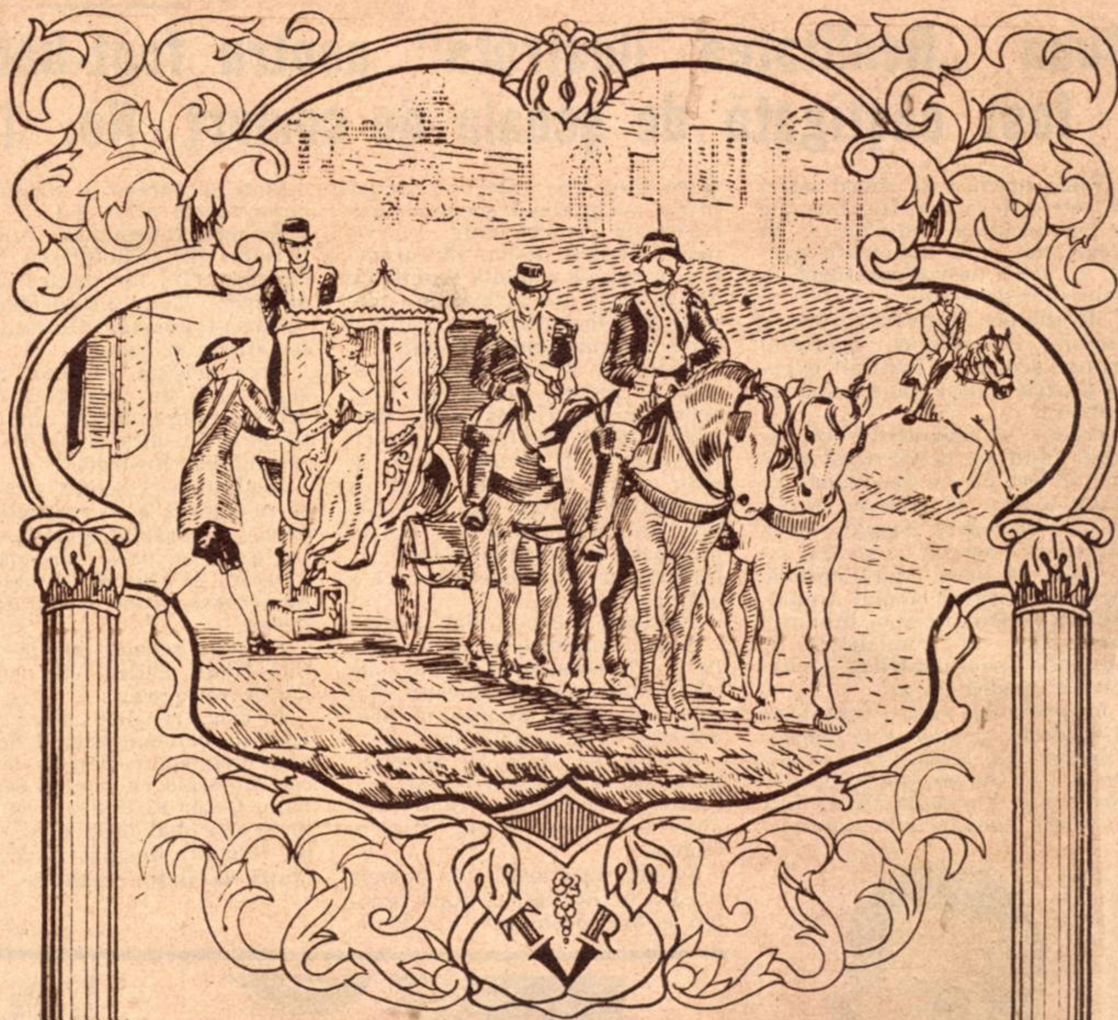
De aci până la schimbul în natură nu e decât un pas. Fermierii nu aveau bani, dar destule alimente şi ca atare, erau gata oricând să schimbe aceste bunuri, contra tuturor acelora pe care le puteau furniza şomeurii. Liga a stabilit astfel o listă de obiecte, care pot fi produse în atelierele ei, precum şi a reparaţiilor ce pot fi executate de membrii comunităţei. A trimis apoi aceste liste pe moşiile ţărăneşti, iar ţăranii au admis acest schimb.

Acum liga proectează să producă haine şi ghete pentru vânzarea liberă. Banii astfel obţinuţi vor servi pentru cumpărături de materii prime. In chipul acesta, se speră că şomeurii vor deveni în curând, cu totul neatârnaţi şi vor putea alcătui o cooperativă independentă de meseriaşi.

Cum şomajul creşte din zi în zi, numărul membrilor ligii sporeşte continuu. Oameni energici şi înăspriţi în greutăţile vieţii stau în fruntea acestei colectivităţi şi sunt ferm hotărîţi să stăpânească condiţiile insuportabile, de care nu sunt cu nimic vinovaţi.

Intocmai ca şi strămoşii lor, aceşti şomeuri yankei sunt nişte pionieri: pionierii unei noi ordine economice. Pe feţele lor se oglindeşte dorinţa şi siguranţa luptei cu adversităţile actuale. Sunt în general oameni de vârsta matură. Ei nu doresc şi nu aşteaptă mult pentru ei înşişi, dar vor să pregătească un viitor mai senin copiilor lor.

B. G.

Cupa „Realitatea Ilustrată" pentru foot-ball a fost câştigată de şcoala de comerţ No. 1

Toată lumea e de acord astăzi că cele câteva ore săptămânale de gimnastică obicinuite în şcoale, nu sunt suficiente pentru o bună desvoltare fizică a generaţiei de mâine.

„Realitatea Ilustrată", spre a stimula desvoltarea sportului printre şcolari, a instituit o cupă pentru echipa campioană de foot-ball.

Trebue să mărturisim că atunci când am oferit acest sprijin modest nu ne aşteptam ca gestul nostru să aibe un rezultat atât de măreţ. Numai cine a văzut lupta acerbă ce s'a dat între cele 16 licee din Capitală, care au aderat la apelul d-lului căpitan C. Dumitrescu, inimosul conducător al comisiunii de foot-ball, poate înţelege entuziasmul nostru de azi.

Au prezentat câte o echipă de 11 jucători, următoarele şcoale: Colegiul Sf. Sava, Liceul Gh. Lazăr, Lic. Şincai, Lic. Mihai Viteazul, Lic. Voevodul Mihai, Lic. Cantemir Vodă, şcoala superioa-

D. DEM. RADULESCU
directorul şcoalei comerciale No. 1.

ră de comerţ nr. 1, şcoala superioară de comerţ nr. 2, Şcoala de arte şi meserii, Lic. Aurel Vlaicu, Lic. Mihail Eminescu şi Şcoala Evanghelică.

Deoarece era necesar ca jocurile să se termine înainte de perioada de examen, comisia de specialitate a decis ca proba să fie eliminatorie. S'au făcut trageri la sorţi şi până în săptămâna trecută s'au jucat câte patru şi în urmă câte două matchuri pe săptămână.

La toate aceste matchuri, indiferent de terenul pe care aveau loc, şcolarii asistau în număr imens. La terenul „Unirea Tricolor" din faţa Gării de Est, într'o zi au fost de faţă peste 4000 de elevi, mulţi cari asistau pentru prima dată la un match de foot-ball.

In finala campionatului interşcolar, au rămas şcoala superioară de comerţ nr. 1 şi şcoala de arte şi meserii. El s'a desfăşurat pe arena centrală „Venus", în faţa a peste 2000 elevi. Poate pentru prima dată s'a putut vedea în capitala noastră o galerie organizată spontan, formată din tineri plini de entuziasm. Toţi spectatorii erau împărţiţi în două tabere, repede aranjate şi conduse de câte un dirijor într'o parte elevii şcoalei superioare de comerţ unde şepcile negre cu stele de aur săriau mereu în aer, în cealaltă şepcile cu dungi roşii ale artelor şi meseriii, rămâneau liniştite... atunci când marcau comercialiştii.

Nici n'ar fi fost posibil să asişti în linişte. Lupta era prea acerbă şi dintr'o parte şi dintr'alta elevii vădiau o dexteritate care ar fi făcute cinste şi unor echipe încercate. Jocul s'a desfăşurat într'un tempo impetuos. Fiecare echipă şi-a pus în joc toate posibilităţile, toate eforturile şi toată energia spre a obţinea victoria.

Echipele s'au aliniat astfel:

Şcoala superioară de comerţ nr. 1: Popescu, Bacu, Ţepeş, Matei, Dumitrescu, Moldovanu, Muşolan, Bergher, Stepleanu, Săndulescu, Tellu Loebelsohn.

Şcoala de Arte şi Meserii: Bărbulescu, Ionescu, Grăjdeanu, Sintie, Cristoveanu, Albu, Mira Popovici, Văleanu, Iliescu, Ceauşu.

Şcoala superioară de comerţ nr. 1 a învins cu 5-3, după ce jocul a fost prelungit cu 30 de minute, deoarece la sfârşitul jocului tabela arăta 3-3.

Au marcat punctele: Tellu Lobelsohn (2), Săndulescu (2) şi Bergher (1), iar pentru arte şi meserii: Tellu Lobelsohn (in propria-i poartă), Ionescu din penalitate şi Albu.

Prin această victorie, Şcoala superioară de comerţ nr. 1 cucereşte campionatul interşcolar pe anul în curs şi obţine cupa „Realitatea Ilustrată".

Dealtminteri şcoala victorioasă se bucură de o reputaţie frumoasă de tărâmul sportiv, e pentru a şaptea oară campioană la foot-ball şi câştigă întotdeauna numeroase probe la cursele pedestre.

Direcţia şcoalei merită deosebită laudă pentru felul cum încurajează sportul...

In urma reuşitei care a avut-o anul acesta campionatul de foot-ball interşcolar, revista noastră este hotărâtă ca pentru campionatul viitor să donez, pe lângă un trofeu mai preţios, şi o sută de volume liceului a cărui echipă va fi învingătoare.

a. v.

TENEBRO

DE RUDYARD MULLTON

12)

Şi începu să sune şi să strige, ca un nebun:

— Bill!... Sambo!...

Procuristul şi uşierul dădură buzna în birou speriaţi:

— Ce s'a întâmplat?...

— Domnilor, le zise Rex. Doresc să am o conferinţă, pe loc, cu dv. Vom avea foarte mult de lucru, dat fiind că evenimentele s'au precidomnii cari vor veni să mă aresteze, în cazul când vor face gafa aceasta, să găsească totul în regulă. Şi apoi, trebue să ne ocupăm de organizarea apărării noastre. După cum vedeţi, vom lucra toată noaptea. In consecinţă, personalul agenţiei este mobilizat; până la noui ordine, nimeni nu are voe să părăsească birourile agenţiei, în special, domnişoara secretară, de serviciile căreia nu ne putem dispensa acum..

— Ce ai înebunit? făcu Bill. Lasă-ne să plecăm. E târziu...

— Sambo, se adresă poruncitor Rex uşierului, încue uşile şi înarmează-te. Eşti răspunzător dacă cineva iese în noaptea aceasta din birouri. La prima încercare, tragi! Ai înţeles?

— S'ai înţeles, s'trăiţi! făcu negrul. Prizonieri?

— Prizonieri! întări Rex.

Şi adresându-se personalului, — compus din Diana, Bill şi Sambo, — strigă:

— Puteţi pleca!

Nici unul din ei nu eşi însă.

— Culcaţi-vă pe sofale şi fotolii, urmă Rex. Vă voi trezi pe rând, ca să lucraţi cu schimbul. Domnişoară, aveţi la dispoziţie patul meu, pe care vă rog să-l acceptaţi fără nici o teamă: eu nu voi părăsi biroul întreaga noapte. Bună seara.

Şi încheiă, râzând:

— Semnat, director general, Rex Farwell!

Dar văzând că nimeni nu iese, toţi fiind înmărmuriţi de uimire, porunci negrului, care se înarmase dintr'o panoplie cu o sabie ruginită şi un pistol uriaş:

— Sambo, dă-i afară din biroul meu...

— E bun de legat! zise Bill, ieşind, împreună cu Diana şi Sambo.

Rămas singur, Rex se aşeză la biroul său, scoase din sertar un revolver, şi-l încărcă...

CAP. XI

O lovitură de teatru

Sambo închisese pe Diana în camera de culcare a lui Rex Farwell. Fata încercă uşile, dar ele erau încuiate. Văzând că n'are pe unde eşi, se întinse pe un divan, ca să se gândească în linişte ce era de făcut.

Deodată însă, auzi mici lovituri în fereastră, ca şi când cineva ar fi aruncat, afară, cu pietricele în geam.

Când se duse la fereastră să vadă ce este, zări lipită pe geam o filă de hârtie. Camera se afla la etaj. Diana deschise fereastra, luă hârtia şi se uită în jos. In grădină nu era nimeni. Desigur că cel ce lipise această hârtie pe geam, era un om de o agilitate deosebită, aproape un acrobat. Pe acea hârtie, Diana ceti următoarele:

„Scumpă Diana,

„Ţi se va părea desigur curios acest mijloc de a-ţi trimite o scrisoare. Adevărul este că Rex Farwell a dat ordin ca nimeni să nu se poată apropia de tine şi că, în realitate, eşti prizoniera lui. E ciudat cum nu ţi-ai putut da seama dela început, de intenţiile frauduloase ale acestui individ, atunci când te-a momit să pleci dela mine. Toată agenţia lui nu este decât un pretext, ca să te poată ţine departe de mine, iar mai târziu, să-mi ceară o sumă considerabilă, cum a şi făcut în ultimul timp, pentru răscumpărarea ta. Trebue să-ţi dai în fine seama, că ţi-a creat, e just, o închisoare plăcută, ca orice iluzie, minţindu-te că te iubeşte, şi făcându-te să-l iubeşti şi tu. Toate declaraţiile lui în acest sens, sunt însă minciuni grosolane, deoarece este evident scopul lui de a te îndepărta de mine, numai pentru ca să poată obţine în schimbul tău o sumă mare de bani dela mine. Ţi-am dovedit cât de mult ţiu la tine; Rex Farwell ştie aceasta, şi caută să tragă maximum de profit din sentimentele mele faţă de tine. Nu este exclus ca acest individ periculos să fi avut şi alte victime de felul acesta. Poate că el este acel „T", care răpeşte copii şi fecioare, şi cere sume enorme dela părinţi, pentru răscumpărarea lor. Procedeul utilizat de Farwell faţă de tine nu se deosebeşte mult de procedeele lui „T.". Gândeşte-te bine la toate acestea şi deschide-ţi ochii: este prea evident că Farwell nu te iubeşte şi că te utilizează numai ca un instrument de stors bani dela mine. E cu neputinţă ca tu să nu înţelegi aceasta.

„Părăseşte-l cât mai neîntârziat şi vino la mine, unde vei găsi totdeauna un prieten dezinteresat şi sprijinul de care ai nevoe în viaţă.

„Al tău devotat,
„MORO"

Directorul general Rex Farwell, singur în biroul său, după ce-şi încărcă revolverul, rămase îndelung cu fruntea în mâini.

— Totul s'a sfârşit! gemu el.

O desnădejde totală îi altera acum trăsăturile figurii.

Luă două sfeşnice ornamentale şi le puse pe biroul său. Aprinse una din lumânări şi stinse apoi lumina electrică.

— Să ardem documentele compromiţătoare... şopti el.

Scoase apoi din sertare teancuri şi pachete de scrisori. Deschidea fiecare scrisoare, îi citea începutul, şi o ardea. Flacăra scrisorilor, pâlpâia o clipă, o lumină portocalie cuprindea încăperea, umbre violete jucau pe pereţi... Apoi, totul intra din nou în semi-întuneric. Jocul acesta de lumini şi umbre ţinu mult. Pe măsură ce deschidea scrisorile, Rex şoptea:

— „Scumpule mic"... „Adoratorul meu"... „Ingeraşule drag"... Asta e dela Mimi... Asta dela May...

Când termină să ardă scrisorile, aşeză ofertele din dosarul respectiv.

Apoi, încuiă ușa, luă o oglindă mare și o așeză pe birou, în fața sa, între cele două sfeșnice. Privindu-se în oglindă, luă revolverul încărcat de pe birou, șoptindu-și:

— Și acum, lichidarea totală!...

Incearcă să ducă revolverul spre tâmplă, dar se cutremură...

— E oribil!...

Voi să facă a doua oară gestul, dar auzi dinspre fereastră un sgomot ușor și lăsă arma în jos. Privi în partea de unde venea sgomotul. Or fereastra începuse să se deschidă, împinsă cu precauție dinafară.

Rex rămase paralizat de uimire, la biroul său.

— Cine e? strigă el cu glasul alterat, îndreptând revolverul spre fereastră.

Fereastra se deschise largă; un om dădu laoparte draperiile și sări în cameră.

In primul moment, Rex nu observă, decât că individul purta o haină neagră, foarte lungă, și avea o servietă sub braț.

Să fie oare Tenebro, faimosul „T", omul măștilor de piele?...

— Cine e? repetă Rex, ochind cu revolverul spre intrus.

— Eu!... Nu trage!...

Atunci, Rex Farwell avu uluitoarea surpriză să constate, că individul care sărise pe fereastră în camera lui, nu era altul, decât faimosul anecdotier Stewens, omul care murea, dacă nu putea să-și plaseze anecdotele, pe care nimeni nu i le asculta!

— D-ta?.. Ce cauți aci?... Cum ți-ai permis să intri pe fereastră? întrebă Rex încruntat.

— Te rog să mă scuzi, dar pe uşe n'ai vrut să mă primești..

— D-ta trebue să fii nebun, zise Rex care nu-și putu stăpâni un surâs amuzat. Ești omul cu girafa, nu-i așa?... Ai venit să-mi spui anecdota?... Trebue neapărat să mi-o spui?... Trebue să vii în toiul nopții la mine, și încă pe fereastră, ca să mi-o spui?.. Ei bine, d-le, față de o asemenea pasiune, mă dau bătut... Te-am dat afară de nenumărate ori pe uşe, și acum intri pe fereastră!... E formidabil!... Dar cum ai îndrăznit?.... Ai tăiat geamul cu diamant?

— Nu, răspunse umil Stewens, în timp ce Rex puse revolverul în sertar, am dat un mic bacșiș femeei care a spălat azi dimineață geamurile, ca să nu închidă fereastra asta cu zăvorul.

Rex se duse să descue ușa:

— Hai, cară-te acum, că am treabă.

— Un moment, zise Stewens, și scoțând o cutie de chibrituri din buzunar, aprinse și a doua lumânare din sfeșnicul monumental, ce se afla pe birou. Oglinda se afla acum între cele două lumânări aprinse, care răspândeau o lumină plăcută în cameră.

— Ce faci? îl ntrebă Rex, convins că individul era nebun de-abinelea.

— Așa, zise Stewens... Acum totul e în regulă. Puteți încerca... Un, doi, trei...

— E o glumă macabră, domnule! zise Rex, și un fior rece îi trecu prin șira spinării.

— Dacă nu ard două lumânări, nu apare nimic în oglindă, zise foarte serios, Stewens.

— Ce să apară, domnule, în oglindă?... se răsti Rex la el.

— Viitorul!... Păi nu te uiți în oglindă, la miezu nopții și la lumina lumânărilor, ca să vezi ce are să ți se întâmple?.. Dar o singură lumânare nu e de ajuns. Dacă vrei să-ți apară viitorul în oglindă, trebue să ardă două lumânări! Desigur că d-ta, n'ai să vezi în oglindă, decât case, case multe, palate, vile, zgârâie-nori... Ești cel mai genial director de agenție imobiliară. Ai un viitor solid, un viitor de beton armat... Și eu m'am uitat într'o noapte, în oglindă, între două lumânări, și am văzut...

— Ai văzut un cretin! mormăi Rex ursuz și uluit de cele ce auzia...

— Cum ați spus?...

— Ascultă domnule, zise Rex Farwell. N'am vreme de pierdut... Spune-mi anecdota aia odată, ca să scap de d-ta și să terminăm. Dar apoi, să nu te mai prind pe aci!... Ei, un călugăr s'a îndrăgostit de o girafă... Pe urmă?...

— Dar nu e vorba de nici un călugăr și de nici o girafă, domnule director general... Vă place desigur să glumiți... protestă Stewens.

— A, ai o altă anecdotă nouă, făcu Rex. Ei bine, să auzim noua anecdotă... Dă-i drumul..

Și Rex își luă un aer resemnat, în timp ce anecdotierul protestă din nou, agitat:

— Dar nu e vorba de o anecdotă, domnule director general, alea sunt bune numai la bar sau la petreceri...

Și scoțând din servietă un teanc enorm de coli de hârtie, urmă:

— Ci de o tragedie!...

— Dumnezeule, făcu Rex. Ai venit să-mi citești o tragedie? Desigur, trebue să fie cel puțin în 5 acte... Și, pentru asta ai venit aci, în toiul nopții, pe fereastră?.. Iartă-mă, dar n'am vreme acum... Vino mâine.

Atunci Stewens lovi furios cu pumnul în birou și strigă:

— Eu n'am mai văzut director general ca d-ta și agenție imobiliară ca asta! In cele din urmă, d-ta mă scoți din sărite!... Trebue oare ca noi, clienții, să alergăm după d-ta?... Nu putem pătrunde aci, de parcă ai fi ministru! Trebue să sărim pe fereastră, când avem o afacere de imobile, de discutat cu d-ta. Faci rău că-ți bați astfel joc, de clienții serioși! Ei bine, agenția d-tale mi-a făcut o încurcătură enormă! Și nici nu vrei să stai de vorbă cu mine, ca să-mi dai satisfacție!...

— Altă încurcătură! își zise Rex în gând, speriat.

Apoi, se adresă lui Stewens:

— Mă rog, domnule, luați loc și calmați-vă. Dacă mi-am permis să nu vă primesc, când mi-ați anunțat vizitele dv., a fost fiindcă mi-am închipuit că veniți numai ca să-mi povestiți vre-o anecdotă, și n'avem timpul necesar, pentru așa ceva. N'am știut că veniți pentru o afacere serioasă. Despre ce este vorba?...

Rex Farwell era convins însă, că afacerea cu care venea Stewens, este numai un pretext. El se întreba, ce semnificație să dea intervenției atât de teatrale, a acestui anecdotier, care face pe țicnitul. Să fie oare un polițist, care sondează terenul? Sau e o întrupare a lui „T"?..

— Vă ascult, zise Farwell.

— Să vedeți, domnule director general. Eu locuesc în Edonparck.

— A, nu, te rog! îl întrerupse Rex. Nu-mi mai vorbi de Edonparck. Mi-ajunge...

— Lângă mine, se află vila lui Iacobs; urmă Stewens.

— Iacobs?! sări Rex. Ah, dacă l-ași avea acum în fața mea, pe acest domn!...

O bătae discretă se auzi; ușa se deschise și în cadrul ei apăru Iacobs, în carne și oase, spunând, vesel:

— Bună seara, domnule Director general...

Rex încremenise de uimire.

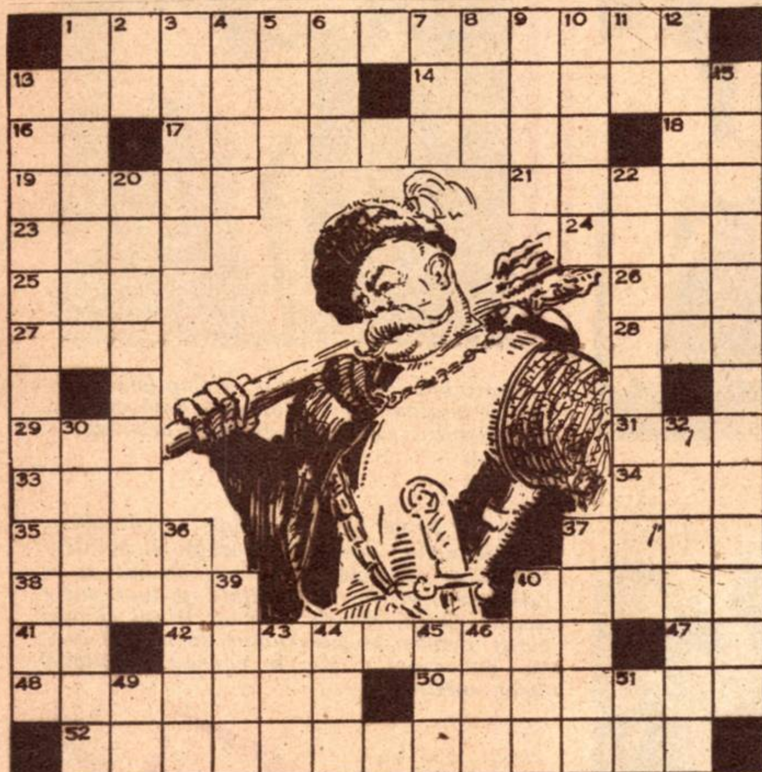
(Va urma)

Pagina JOCURILOR

Concursul nostru pe luna Iunie

Problema X-a (Concursul pentru compunători)

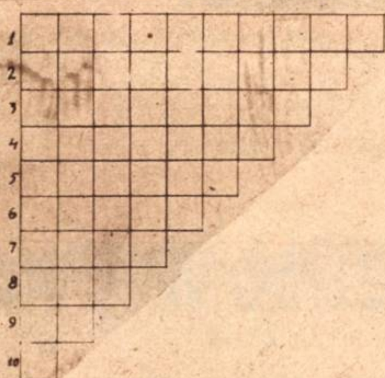

ORIZONTAL: 1. Ulpia Traiana, cetatea regală a Dacilor; 13. Cum e înfăţişarea românului de obiceiu? 14. Referitoare la Aromâni; 16. Articol. 17. Arde în pieptul oricărui bun român, întreţinută de dragoste de ţară! 18. Atom sentimental (Topârceanu); 19. „O,... la mine! (Eminescu); 21. Care nu sunt drăguţe! 23. Cu el se compară de multe ori românul; 24. Podiş asiatic; 25. Departament francez 26. Pronume; 27. Un anumit beneficiu; 28. Erou al lui Vlahuţă; 29. Autorul povestirilor extraordinare; 31. Cea! 33. Ofiţer turc; 34. Prefix; 35. De culoarea liliacului; 37. Naţional fiind îl formează provinciile recucerite în războiul mondial: Transilvania, Bucovina şi Basarabia; 38. Zăvoare de lemn; 40. „Românul are şapte inimi în pieptu-i de..."; 41. „Român verde... stejarul"; 42. Insoţire spre a supraveghia; 47. Pomadă; 48. Care admite diferite interpretări; 50. Eretice; 52. Cum n'au fost, nu sunt şi nu vor fi Românii.

VERTICAL: 13. Calificativul destrăbălărilor în genere. 1. Comerţul şelarului ;30. De forma ogivei; 2. Posed. 20. Bugetivori români fac serviciul de.....; 49. Inzecit se transformă în deceniu 3. Imbunătăţesc; 36. Acolo s'ar cuveni să fie toţi hrăpăreţii pui şori de lei....; 4. Inămoli; 39. Exişti; 5. Fir de urzitură; 43. Don Rodrigo Diaz de Bivar; 6. Au mai toţi bătrânii câte unul cu poveşti....; 44. Ocale; 7. Interjecţie... palmipedă! 45. Sat în judeţul Romanaţi; 8. Epocă; 46. Dezolat; 9. Puii de lei cam obişnuesc să-l ducă la gură! 40. Imprejurime; 10. „Pe ai ţării.... dalbi" (Alexandri). 37. Al treilea în rang; 11. Ochiu... de oţel! 22. Ridicară; 51. Pană; 12. Carte notată. 32. De aceştia are foarte mulţi poporul român! 15. Atitudinea puiului de leu faţă de subversiva propagandă revizionistă ungară.

NICOLAE DINULESCU

Problema XI-a Joc în triunghiu

1) Compoziţie dramatică în evul mediu.
2) Adineaori.
3) Ghiotură.
4) Substanţă ce dă culori variate.
5) A vinde un bun în public.
6) Nume femenin.
7) Părinte (preot).
8) Interjecţie.
9) Pronume.
10) Vocală.

Vertical la fel.

NICU CONDRUTZ

Deslegările jocurilor pe luna Mai

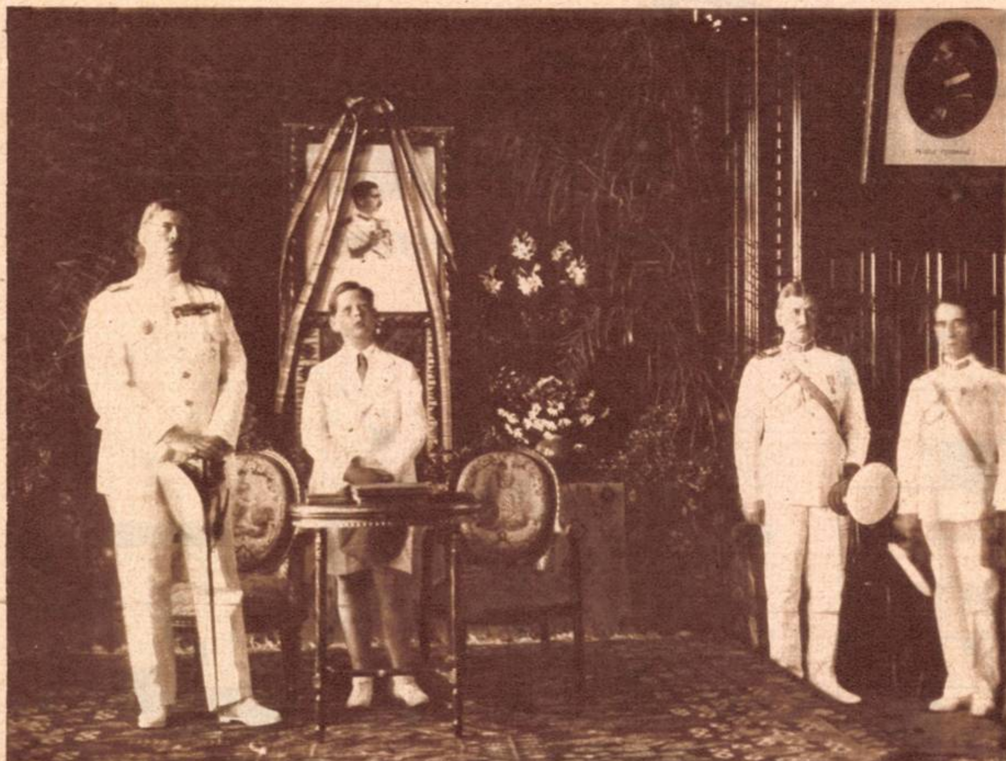
A	R	T	I	S	T											
P	I	E	L	E												
A	C	R	I													
R	A	G	E				M	I	R							
A	■	I				S	U	D	O	R	I					
T	A	V	A				C	A	B	O	T					
■	C	E	R				O			D	E					
B	O	R	■				A									
U	R	S	■				S	■	■	■	■	■				■
I	D	A	■			S	A	N	A	T	O	S			■	■
M	A	■	■						H	E	R	O			■	B
A	■	P	■							■	A	N	■	■	■	R
C	I	A	■							■	S	O	D	O	M	A
I	N	C	A	■					■	P	E	R	I	M	A	T
T	A	U	R	O	M	A	C	H	I	E	■	■	V	I	T	A
A	P	R	O	D	■	■	■	■	■	■	■	■	A	Z	■	R
■	T	A	N	A	R	■	■	■	■	■	S	E	N	I	N	A

M	E	L	I	T	A	■	P	U	D	I	C	A
O	D	O	R	■	S	I	L	F	I	D	A	■
A	D	U	L	A	T	I	A	■	V	A	L	S
S	A	I	A	■	I	■	N	I	A	■	D	A
A	■	S	N	O	B	I	S	M	■	T	I	V
■	L	A	D	A	■	N	A	P	A	R	C	A
L	U	■	A	R	O	G	■	U	■	A	E	R
I	P	S	■	E	L	E	G	I	E	■	L	I
B	A	T	I	■	T	R	E	A	S	C	■	N
A	N	A	N	I	E	■	L	U	T	■	T	A
R	A	F	I	N	A	T	A	■	E	V	A	■
C	R	I	M	E	■	O	T	A	R	I	R	E
A	■	I	A	L	O	M	I	T	A	■	E	L

F	E	R	M	E	C	A	T	O	A	R	E	■
A	T	E	I	■	A	M	A	L	G	A	M	■
S	E	X	A	P	E	A	L	■	A	■	A	A
C	R	■	M	A	R	G	A	■	■	T	■	T
I	N	F	I	G	■	I	■	■	P	R	E	R
N	A	■	■	E	■	T	R	A	L	A	L	A
A	■	E	A	■	C	O	O	T	A	N	■	C
T	E	M	P	E	R	A	M	E	N	T	■	T
I	■	S	U	F	E	R	I	N	T	I	■	I
E	A	■	L	■	T	E	N	T	A	T	■	U
■	T	A	U	R	I	■	C	A	T	■	A	N
A	U	G	M	E	N	T	A	T	I	U	N	E

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevěrul" S. A.

Duminică sa' inaugurat în Capitală o expoziție canină, foarte populată. Iată mai sus un splendid exemplar de dog, premiat de comitet.

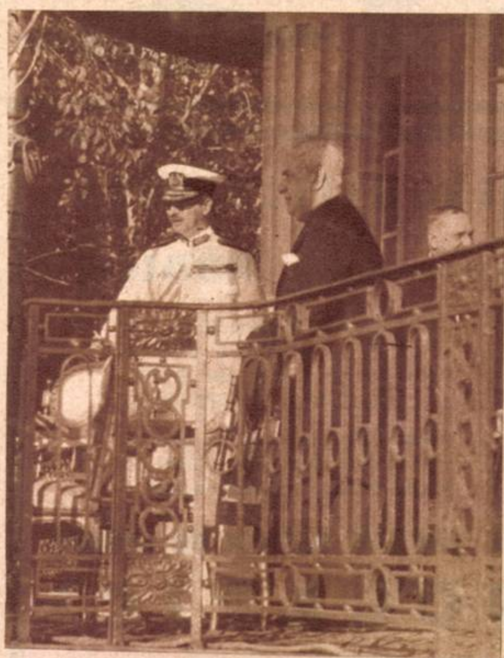
La 25 Iunie crt. „Societatea Generală a funcționarilor publici" a sărbătorit printr'o festivitate solemnă, cincizeci de ani de la înființarea ei. La solemnitate au luat parte Regele Carol, Marele Voevod Mihai și mai mulți membri ai guvernului. In clișeul nostru, Suveranul și Marele Voevod, ascultând discursurile.

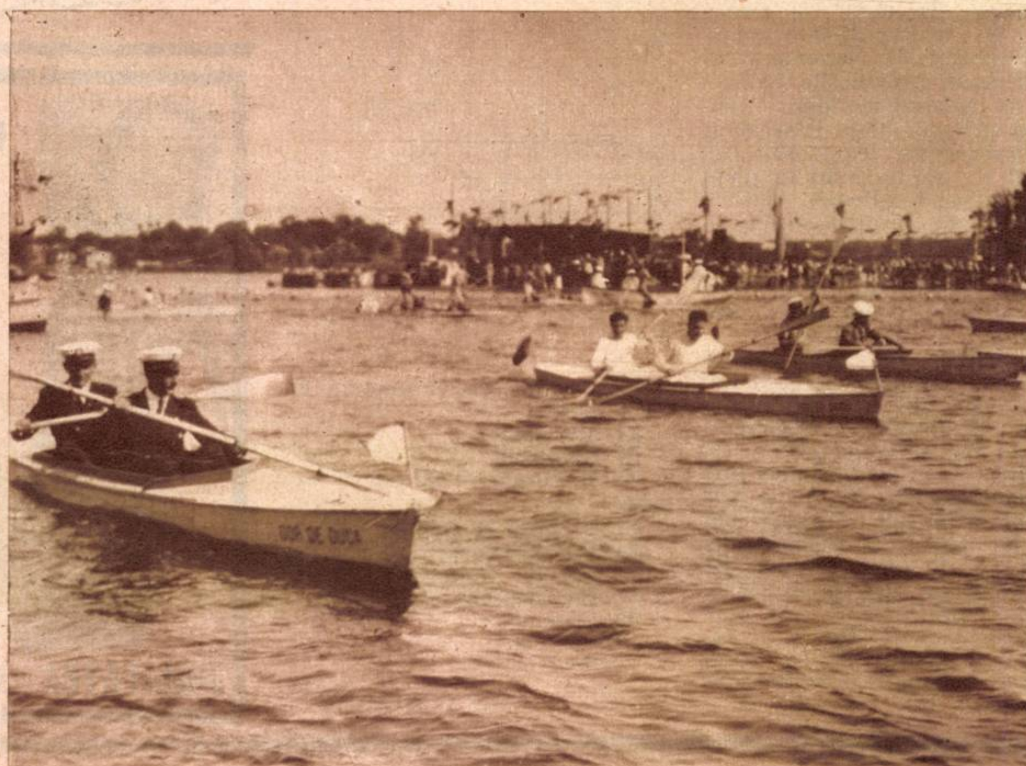
din Țară

„Ziua apelor" s'a desfășurat cu un deosebit fast, Duminică, la Snagov, sub auspiciile Municipiului București, în prezența Suveranului, a principelui moștenitor și a miniștrilor. Dreapta: Cercetașii marinari depun jurământul; jos: O cursă de bărci pe lacul Snagov.

Fotografii Berman-Realitatea

Regele Carol a asistat Duminică 25 Iunie, la alergarea Premiului Regal, pe hipodromul Băneasa. Cursa a fost câștigată de Scârba mică. Mai sus vedem pe Suveran, în loja regală, alături de d. Const. Argetoianu, președintele Jockey-Club-ului.

CUPON NO. 4
pentru concursul
„Celor zece cuvinte mai fru-

CUPON DE JOCURI
No. 335
Numele și pronumele ....